

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập

(môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

SỐ 123

10 T

TUẦN LỄ TỪ 30-7

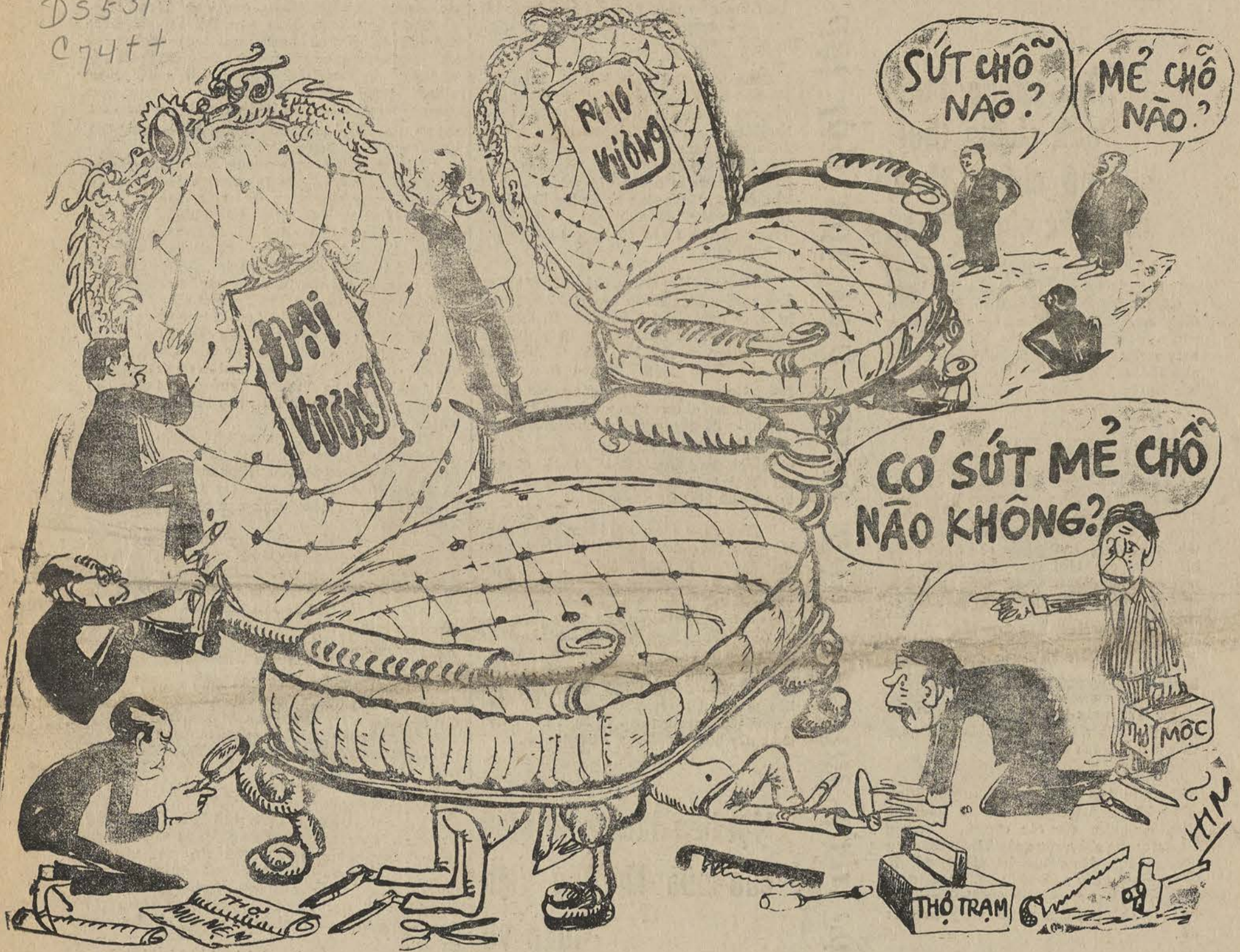
ĐẾN 6-8-1970

Chủ Nhiệm : NGUYỄN VĂN MINH — Đầu bếp : MINH VÕ —

Địa chỉ liên lạc : 54 VÕ TÁNH.

ÔNG NÓI 24901 — 93801

Wason
DS531
C74++

Quân tử chút chơi

Cách đây mấy năm, những lời nói mạnh mẽ liên hệ đến sự bất đồng ý kiến giữa Tổng Thống và Phó Tổng Thống, đều bị kiểm duyệt đục bỏ, dù lời nói đó của ai.

Cách đây mấy tháng, báo nào đăng những bài vở và tin tức liên quan đến sự bất đồng ý kiến giữa Tổng Thống và Phó Tổng Thống, dù là tin có thật, đều bị tịch thu với tội làm phương hại đến sự

đoàn kết giữa các nhà lãnh đạo QG.

Sau bữa diêm tâm do Phó Tổng Thống đãi báo chí tại dinh Độc Lập sáng 12-7-70, dư luận đã thấy rõ có chuyện bất đồng ý kiến giữa Tổng Thống và Phó T.T.

Sau bữa tiệc do T.T. đãi 10 nhà báo tối 23-7 thì sự nứt rạn giữa Tổng Thống và Phó Tổng Thống đã được chánh thức xác nhận, không còn nghi ngờ gì nữa.

Có nhiều người lên mặt đạo đức, than phiền rằng Tổng Thống không nên làm thế, không nên « trả đũa » Phó T.T. và lo sợ sự nứt rạn

giữa 2 nhà lãnh đạo QG sẽ đưa đến chỗ mất nước.

Bọn Con Ong vốn nham nhở, không phải là các nhà đạo đức, nên thấy rằng sự thối lộ tâm tình của TT và Phó TT là điều cần thiết để đánh tan mọi hiểu lầm có hại.

Nhưng có một vấn đề cần đặt ra, là Tổng Thống và Phó TT nói trái hẳn nhau về một sự việc, nên người dân không biết tin ai. Một sự việc mà hai vị nói trái hẳn nhau, thế là chắc chắn có một vị nói dối. Mà dù Tổng Thống hay Phó TT nói dối, cũng là điều đau khổ cho người dân.

Tổng Thống bảo chính ông đã chấp thuận cho Phó TT Kỳ được ứng cử chung, và các Phụ Tá của TT đều tốt, trong khi Phụ Tá của Phó TT đâu có tốt đẹp gì.

Phó Tổng Thống nói rằng chính ông nhường chức Tổng Thống cho Trương Thiệu, Phụ Tá của ông tốt còn Phụ tá của Tổng Thống là bọn ăn hại dài nạt.

Điều đặc biệt là Tổng Thống đã nói về Phó TT khi Phó TT không có mặt, và ngược lại, Phó TT cũng nói về Tổng Thống khi TT không có mặt. Người bình dân gọi là nói sau lưng.

Bọn Con Ong yêu cầu cả TT và Phó TT cần làm sáng tỏ vấn đề trước dư luận bằng một cuộc họp báo có sự hiện diện của hai vị, để hai vị hãy nhìn thẳng vào nhau mà nói về nhau. Như thế mới biết ai phải ai trái.

Và sang năm, để chọn lựa lá phiếu bầu Tổng Thống.

Tôi chống thuế, anh chống thuế, nó chống thuế, cả nước chống thuế

Thuế má đã trở thành một ngôn ngữ ông đập lưng ông của nhà Mộ Dung ở Cổ Tô. Lại là sinh tử phù của Thiên Sơn đồng mù. Nhà nước tưởng cấy sinh tử phù thuế má vào máu dân, bắt dân ngứa ngứa muốn chết cho rồi để mà ban ơn sống như Thiên Sơn đồng mù ban ơn sống cho bọn anh hùng ba mươi sáu đảo, bảy mươi tư động. Ai ngờ, sinh tử phù của nhà nước lại cấy đúng vào máu nhà nước. Và nhà nước đang ngứa thấy con đi mẹ.

Thoạt đầu, Phòng Thương Mại bắt nhà nước gãi bằng thích vụ thuế phân xuất quân binh. Kế đó, cả nước bắt cái ghê hành quân trên da thịt nhà nước về vụ thuế kiểm ước. Ông công dân Nguyễn Văn Chức cũng biến thành con kiến lửa, đốt nhà nước ngứa túi bụi. Rồi báo chí đình bản, bêu rếu nhà nước khiến nhà nước gãi chấy cả máu.

Bây giờ đây, sinh viên lại chống thuế. Nghĩa là cả nước đã chống sru cao thuế nặng. 17 liên danh ứng cử bán phần thương viện sẽ tiếp tay toàn dân mà bắt nhà nước ngứa. Nhà nước bị phong ngứa rồi. Ai đã từng đau khổ vì bệnh ngứa, ắt phải cảm thấy khổ sở, đau đớn.

Nhà nước đem thuốc Luật Chương Trình ra trị. Thuốc luyện thể nào mà Thượng Viện cứ ngâm tằm cóc cho ra. Thượng Viện thương nhà nước quá xá. Luật Chương Trình mà ra, dân chúng lại chống đối để nhà nước bị cấy sinh tử phù. Quả thật, thuế chưa làm ai chết nhưng thuế mới đã bắt bao nhiêu kẻ nghèo khổ sống dở chết dở.

Thuế hỏi thăm sức khỏe các anh hành nghề tự do. Một số tu bip đã hạ báng. (Theo sự tiết lộ của Y Sĩ Đoàn) một số đang chờ xem số thuế uýnh bao nhiêu, sẽ quyết định trả ba tăng cho nhà nước. Tu bip mà hạ báng, bệnh nhân sẽ chữa ở đâu? Nghề nào cũng có một thiếu số hốt bạc còn đa số chỉ đủ ăn. Nay, số thuế cứ tưởng ông tu bip nào cũng đồng khứa như các ông Lý Hồng Chương, Phạm Gia Cần, Trần Minh Tùng là bỏ bu các ông tu bip ngáp vật suốt ngày ở phòng mạch. Giá biểu thì kê 8 bò như ông Trần Ngọc Ninh, kê lại chỉ có một bò lao động khiếm tốn. Những anh tai, mũi, họng, răng nổi tiếng, quát bệnh nhân kịch liệt như tu bip Phạm Văn Út hay đường đường của "mét" Trần Đình Đệ, số thuế tha hồ... tận thu. Còn các anh tu bip trẻ, mới có phòng mạch, mỗi tháng kiếm được hai chọac mà một năm bị liếm 200 ngàn thuế thì bán xi líp vợ đi mà nộp thuế ư?

Do đó, muốn hết ngứa, nhà nước nên xét lại tiêu chuẩn đánh thuế.

đàn anh đôi lập với nhà nước đàn em đôi lập với nhà bếp

Đó là liên danh Đại Đoàn Kết. Liên danh này đã nát như tương kể từ ngày cha Nguyễn Quang Lâm thất vọng kiện tướng Nguyễn Gia Hiến. Năm xưa, Sao Sáng mọc trên vòm trời đệ nhất Cộng Hòa bao nhiêu thì năm nay Sao Sáng chỉ là ngôi sao tối mờ mờ. Và đen như mồm chó, không một tí tí hy vọng nào hết trời.

Đại Đoàn Kết nham nhở từ sau cuộc khoáng đại hội nghị tại nhà hàng Majestic. Thiên hạ bảo cuộc khoáng đại là sự tung tiền mua các lãnh tụ của công tử vườn Hoàng Kim Lân. Và lời bàn thật đúng. Vì công tử Lân đã được kết nạp vào liên danh Sao Sáng như thân phụ của ông được kết nạp năm xưa để trở thành nghị sĩ nâng bi hữu hạng.

Đảng viên Đại Đoàn Kết và đồng bào Hồ Nai, Gia Kiệm tuy giận Hiến mạp nhưng vẫn còn thương Hiến mạp. Cái khổ cho Sao Sáng là, vì tài chính kiệt quệ, Sao Sáng đã nuốt lệ, gạt các danh tài ra. Tí dụ: Bùi Văn Giải, nhà nghị sĩ mồm loa mạp giải. Bây giờ, Hiến mạp đeo trên vai hai tảng đá bần. Nặng nhất là công tử Hoàng Kim Lân. Nặng vừa là "cỏ đuôi chó" Cựu Tinh Trưởng Hồ Vinh hồ sơ tham nhũng nặng cả ngàn cân.

Nhật báo Xây Dựng, chắc chắn sẽ không ủng hộ Sao Sáng quyết liệt. Khi Xây Dựng lơ là, có nghĩa là giáo dân sẽ lơ là. Đám gà nòi Sao Sáng có hơi đông gà què, thứ gà vừa què vừa ghê lở. Đó là điều bất lợi cho Hiến mạp. Người ta tự hỏi, Đại Đoàn Kết hoạt động bao nhiêu năm, tại sao chưa có một cơ quan kinh tế hợp pháp để gây quỹ dùng cho những dịch vụ tranh cử. Đó là một tai hại to to đùng của các chính đảng Giao Chỉ. Và đó cũng là nét thâm khôn cùng. Phải chăng các lãnh tụ chỉ biết kinh tài riêng?

Đến nỗi, những thứ Phạm Việt Tuyên, Hồ Vinh cũng được kết nạp vào bầy gà nòi của Hồ Nai, Gia Kiệm. Số phận Hiến mạp và tương lai chính trị của ông trông đợi vào ngày 28 tháng 8 năm này, nếu Liên danh Sao Sáng đi tề re, ông Hiến mạp ngã đã đành nhưng Lực Lượng Đại Đoàn Kết đi về đâu?

Kỳ tới, chúng tôi sẽ nhận định các liên danh một cách chính xác và điềm tường tận lực lượng... phiếu mà các liên danh này dựa vào để hy vọng đắc cử.

Một liên danh cộp giấy của mùa Thượng Viện luận võ

LỤC XI

CỰ LƯƠNG ĐƯỢC TẶNG MỘT CÁI BÙ LOONG

Vợ chồng chủ tịch nhà Hát Tây Giao Chỉ sang thăm viếng xứ Sâm Cao Ly, tới nơi hai cụ được nhà nước Đại Hàn đón tiếp trọng thể. Theo nghi thức Ngoại Giao, nhà nước xứ Sâm Cao Ly đã tặng cụ Bá Lương một huy chương cao quý, đó là đệ nhất đẳng Ngoại Giao... huy chương. Ôi trời đất ơi, một người như cụ Lương mà được tặng Huy chương Ngoại Giao đệ nhất đẳng thì nước V. N này sẽ còn có bao nhiêu người được tặng loại huy chương đó nữa đây. Nhiều chuyên gia Ngoại Giao như Phan Huy Quát, Trần Văn Đổ, Vũ Văn Mẫu đang đau bụng vì cười nước bạn đồng minh chơi xấu. Riêng hai ông cựu Ngoại giao Trần Chánh Thành và ông đương kim Trần Văn Lãm hơi buồn, buồn vì một người như cụ Bá Lương còn được huy chương Ngoại Giao, còn hai ông tài Ngoại Giao lên tới tột đỉnh, lại chẳng được ai ban cho, một ông đã về vườn và một ông sắp về vườn.

Nhưng cụ Lương được huy chương ngoại giao chưa phải là hay, cụ còn được một cái hay hơn, đó là cái bù loong bằng vàng, quà tặng danh dự của ông Thị Trưởng Thành Phố Hán Thành. Lại theo nghi thức Ngoại Giao, lễ ra khi cụ Lương tới thủ đô Đại Hàn, ông Thị Trưởng sẽ phải tặng cụ, một người khách danh dự của Thành Phố một cái chìa khóa vàng, nhưng chìa khóa lúc này xưa quá rồi, què quá rồi, và lại ông Thị Trưởng Hán Thành là người thạo tâm lý, nên biết cụ Lương bây giờ già rồi, chỉ thích ở yên một chỗ, hơn nữa cũng sắp đến tháng 10, tháng mà nhà Hát Tây Giao Chỉ bầu bán lại văn phòng, cụ Lương sẽ phải ra tranh cử lại cái ghế Chủ Tịch, nên ông Thị Trưởng mới tặng cho cụ một cái bù loong để khi về cụ bắt hai cái cẳng của cụ vào ghế cho chặt.

Ngay sau khi nhận xong bù loong, cụ Lương đã đưa ngay cho bà vợ, chưa hiểu đã chính thức chưa, đó là chủ xe đò Bửu Hiệp, và theo thói quen, bà Bửu Hiệp đã bóc nhẹ trên tay tính nhằm trọng lượng của cái bù loong vàng xem có tới nửa lượng hay không.

Tin giờ chót cho hay cụ Lương và vợ đã rời Hán Thành để đi Osaka xem Hội Chợ Quốc Tế. Và sau đó đi luôn Ba Lê. Cụ Lương có gửi về xứ trước một lô quà tặng của Quốc Hội Đại Hàn, trong đó có rất nhiều loại sâm quý, và một toa thuốc cường dương, bổ tinh của Đại Hàn. Toa thuốc này nghe nói hay hơn cả toa thuốc Nhất Dạ Ngũ Giao sinh lực tử của vua Minh Mạng.

TÀI GHI CHÉP CỦA CAI THẦU.. BÁO CHÍ
Đêm 25-6 Tiểu Đê Giao Chỉ với bọn chủ báo đến vườn Thượng Uyển mà tâm sự. Cái làm của Tiểu Đê cứ tưởng mọi chủ báo xuất thân từ hàng ngũ kỹ giả, chúng có tài ghi chép, nên Tiểu Đê nói lan man từ vấn đề này sang vấn đề khác. Tiểu Đê đâu có biết đa số chủ báo hôm đó đều là bọn có tiền nhảy dù ngang xương vào làng báo, chứ có biết viết lách quái quỷ gì, trừ các anh Trần Tấn Quốc, Việt Định Phương, Quốc Phong. Vì đa số chủ báo không biết viết, không có tài ghi chép, nên một vài anh đã vác theo máy ghi âm bỏ túi để thu những lời Tiểu Đê nói về tòa báo đưa lại cho phóng viên viết thành bài, việc làm này dù sao cũng chúng tỏ được « tinh thần trách nhiệm » của anh chủ báo máy ghi âm.

Sau đêm 25, chiều 26 báo chí phát hành loan « đầy đủ » cuộc dạ yến trong vườn Thượng Uyển. Dân chúng số nhau vào mà mua để đọc những lời vàng, ý ngọc của Tiểu Đê, nhất là tìm đọc chuyện thâm cung bí sử của Tiểu Đê với người « hôn phối cưỡng ép » Nguyễn Cao Kỳ. Nhưng người dân tìm hoài không thấy hai tờ Sự Thật và Dân Ý đâu, lúc hỏi thăm mới biết hai tờ này bị tịch thu và đưa ra tòa vì tội tường thuật không đúng « sự thật » cuộc dạ yến trên, và xuyên tạc lời vàng, ý bạc của nhà vua. Hai Chủ báo Sự Thật (bà Trần Ngọc Anh) và Dân Ý (ông Nguyễn Sơn Linh) bị một phát đau điếng nếu là phóng viên nào đó đại diện hai người đó mà đi chắc bị sút ra khỏi cửa gấp, nhưng người đại diện lại là ông Hồng Sơn, một tay cai thầu báo chí, một người có bạc bỏ bạc ra khai thác hai tờ báo trên và đôi tờ báo nữa, cho nên cả bà Anh và ông Sơn Linh đành ngâm bồ hòn làm ngọt, sách cập tới Nha An Ninh mà khai báo sự thật... tại sao lại dám xuyên tạc lời Tiểu Đê. Và Sự Thật là ông Hồng Sơn không phải là chủ báo mà cũng chẳng phải là kỹ giả chuyên nghiệp nên viết sai, và hậu quả của việc không biết ghi chép, về viết tầm bậy của (chủ báo, kỹ giả) Hồng Sơn, nên ông Cai Thầu báo chí Hồng Sơn đã phải zô ập ngũ đổ.

NÓI LÁO MÀ CHƠI

● GÃ THÂM

HAI MÓN QUÀ TẶNG ÔNG CỰU ĐÀU TỈNH K.H.

Sau ngày Trung Tá Lê Khánh rời ghế đầu tỉnh Khánh Hòa, người ta thấy trên vài nhật báo Sêgoong có một loạt bài đã kích một ông Tướng. Đòi tư của ông Tướng vùng này bị thiên hạ lời ra sơn dầu hắc, phết hắc in vào hơi nhiều. Nạn nhân đương sự có lẽ nghĩ rằng kẻ chủ trương vụ sơn phết này phải là người nào đó đã từng sống và có nhiều quyền lợi ở miền quê hương Thủy dương cát trắng. Một trong những kẻ bị ông Tướng nghi ngờ đã đem tài liệu trong hồ sơ đen của mình ra đui cho báo chí đã bị hành hạ rất nặng. Trong khi đó, Trung Tá Lê Khánh được mời về ngồi chơi soi nước ở Sêgoong.

Người bị nghi ngờ tiết lộ mới đây bị một nhân vật nào đó ký tên là «Người Lục Quân Hồi Hưu» phang và chường khá nặng lên báo. Anh bị gọi là «Bí thư sai vật». Và bài báo phang «Bí thư sai vật» đã động nhiều đến đòi tư của T.T Lê Khánh. Dưới đây là một đoạn trích tặng làm quà cho T.T Lê Khánh.

«Bí Thư sai vật cho Ngai, chắc anh cũng mĩa mai nghĩ rằng Ngai nghèo lắm, vì Ngai có đứng tên nhà cửa gì đâu? Một số biệt thự nguy nga trên đường bờ biển tỉnh từ dưới Cầu Đá lên tới chợ Đầm là của tên vợ và tên dượng Vợ Ngai thôi chứ Ngai đâu có gì. Cũng như trong thời kỳ Ngai tái chức trên đường bờ biển giữa quán 7 và 8 tự đứng một mình một quán mang số 7B đã bán lại giá trên 1 triệu rưỡi. Tiền Ngai cất, đâu phải của Ngai mà là của em út Ngai thôi, chắc anh biết rõ như vậy chứ?»

Anh cũng chưa biết phu nhân nào đã mua của bà S... tại thành phố này hàng chục triệu hết xọn anh cũng đồng ý trong thành phố có hàng 100 cái Bar mà muốn hành động phải qua trung gian Ông Dượng Vợ với giá tối thiểu 450.000.000 một cái. Những chiếc thùng cao xu vớt từ chiếc tàu chìm hồi Đệ Nhị Thế Chiến Ngai đem bán hàng chục triệu, tiền này đâu có mua măng đa gửi trả lại cho Nhật Bản»

Ngày sau ngày bài báo «Bí thư sai vật» được đăng lên đánh lại T.T Khánh, người ta thấy Tổng Thống Thiệu loan báo thay đổi 6 ông Tỉnh Trưởng. Thời kỳ ngồi chơi, soi nước của T.T Khánh đã chấm dứt và ông được về ngồi ở Kiến Tường. Kiến Tường thành phố miền Nam tuy không văn minh, là lướt bằng Nha Trang nhưng cũng còn hơn là ngồi chơi soi nước ở tư thất đường Trương Minh Ký, Gia Định. Kiến Tường cũng là một phần đất áp lực chiến tranh nặng nhất, nhiều Vi xí nhất hậu giang. Thiên hạ chờ đợi T.T Lê Khánh từ tài lạ ở địa phương mới này. Nói tóm lại, trong tháng 7 năm nay, T.T Lê Khánh được đòi vào tăng 2 môn quà nặng như trên, chắc chắn là ông phải mừng tui lần lên, GT sẽ nói chuyện lại với ông sau khi ông đã ngồi yên ở chức vụ mới.

NGẠC NHIÊN ?

PTT Kỳ từ lâu vẫn ngồi chơi, soi nước bồng trong khoảng giữa năm nay, nổi hứng chửi đời ra rít. Người bị những mũi dùi đâm chọc nặng nhất của ông Phó Tổng Thống Giao Chỉ lại chính là ông Tổng Thống cũng của chính cái nước Giao Chỉ đó. Nghe hai ông si và nhau, lết áo cho người xem lưng, GT thấy chán quá. Chán đến cái độ không còn nói thêm gì được.

Tuy nhiên có một chuyện GT thấy hơi lạ là chuyện mới đây ông Kỳ tố ý ngạc nhiên vì những lời tuyên bố của ông, đăng trên các báo đã bị đục bỏ. Sự ngạc nhiên ấy nếu thốt ra từ một chính khách nào chưa từng nắm chính quyền bao giờ thì còn vài phần chấp nhận được. Nhưng ông Kỳ đã từng giữ chức chủ tịch UBHP, tức Thủ Tướng Chánh Phủ. Và cái gọi là Chánh Phủ Cách Mạng của dân nghèo của ông Kỳ ngay khi vừa trụ chức — với ông Đinh Trĩnh Chính ngồi ghế Ủy Viên Thông Tin — đã làm một việc rất hổ với làng báo Giao Chỉ là ra lệnh đóng cửa tất cả các báo Việt Ngữ cho đến khi có lệnh mới.

Chánh sách của ông Kỳ đối với tự do báo chí ngày ông có quyền đại khái thế bạo như thế.

GT đã từng thấy nhiều anh thay đổi thật khả bi trước và sau ngày tham chính. Một ty Jụ điển hình tởm nhất là Me Sĩ Tôn Thất Thiện. Đương sự khi còn là giáo sư từng viết những bài báo hùng hồn đòi hỏi tự do báo chí. Những bài báo chứng tích này vẫn còn trong những tập Tư Tưởng do Viện Đại Học VH xuất bản. Nhưng khi đương sự được đòi cho ngồi vào ghế Tổng Trưởng Thông Tin, mọi tư tưởng trước đó lập tức được đương

sự đặt xuống dưới chỗ để ngồi. Với bộ mặt hăm tãi dài ngoẵng, đương sự đã thẳng tay phóng những lưỡi dao tàn nhẫn lên thân hình những tờ báo sừ này. Ngoài thái độ «ngôn hành bất hợp nhất» không có một lý ông cụ quân tử nào đó, đương sự còn tỏ ra rất tiêu nhân ở việc tui vật và thù dai. Nhân vật thay hình, đổi dạng chớp nhoáng thứ hai được nhắc đến hôm nay là ông Trần Thúc Linh. Ông này chui vào, lúi ra hai cái cửa Thông Tin và Nhà Báo không biết bao nhiêu lần trong mấy năm vừa qua. Mỗi lần bị đòi đá ra khỏi Bộ TT đương sự viết báo đòi hỏi tự do hàng đi hơn ai hết, để rồi khi được đui vào ngồi một ghế nào đó trong cái Bộ chuyên môn kiểm chuyện với nhà báo đó, đương sự tỏ ra rất tích cực trong việc vẽ đường cho hươu chạy, chỉ dẫn cho người thiên hạ những ma thuật bốp cổ làng báo.

Với những anh ma đầu này, người đòi chỉ còn có một tiếng để nói. Đó là tiếng: Tởm.

THAM NHƯNG, ĐIỂM VÀ HOẠT ĐẦU CHÍNH TRỊ

Trong kỳ bầu Thương Viện cách đây 3 năm, nhờ sự ủng hộ tích cực của những cán bộ trong lực lượng Đại Đoàn Kết, liên danh của «lãnh tụ» Nguyễn Gia Hiến với những nhân vật Bùi Văn Giải, Vũ Ngọc Ánh, Hoàng Kim Qui... đã lọt được vào TV — Nhưng sau khi được vào ngồi chễm chệ trong tòa nhà lập pháp cao nhất nước ấy, những anh mới hôm trước còn là thường dân hạng bết bồng trở thành Thượng Nghị Sĩ oai như hạc.

Riêng những TNS của cái gọi là lực lượng ĐĐK đã bị chính lực lượng coi như đã phản bội. Những cam kết của họ lập tức bị họ quên. Kể cả những gì mà họ không có quyền quên như nhờ đoàn thể ủng hộ họ mới trở thành Nghị Sĩ, họ có bên phải phải đóng góp tài chính cho quỹ của đoàn thể. Lương tháng của bọn ông Hiến, Giải, Ánh, Kim Qui là 100.000 đồng chưa kể những phụ khoản. Mỗi tháng mỗi ông chỉ phải đóng cho Quỹ LLĐĐK có...3.000 đồng, nhưng cũng không ông nào thêm đóng cả.

Những hành động của nhóm Nghị Hiến làm cho ban chỉ đạo LLĐĐK bất mãn nhất là khi họ lọt vô được vào TV họ đã không giữ được sự đoàn kết căn cơ của một liên danh. Liên danh Sao Sáng đã chia rẽ nát bét, một số chạy theo André Đôn chống chánh quyền, một số khác chạy theo Nghị Sung thân chánh quyền... Nghĩa là nát theo Joe không có lấy một su đoàn kết. Vài anh khác nổi tiếng và làm giàu nhờ lợi dụng chức vụ TNS để chạy áp phe. Điển hình nhất của số người này là NS Vũ Ngọc Ánh.

Những cán bộ của LLĐĐK trước đây đã tự ý đứng ngoài cuộc tranh cử để cho bọn ông Hiến, Giải ứng cử với danh nghĩa LLĐĐK đã bắt mất nhiều khi thấy nhóm anh em họ phản bội trắng trợn. Vì vậy, sau khi trở phải những lá thăm ra đi đen như mồm chó, ông Hiến Mập kỳ này lại ra tranh cử với danh hiệu sao sáng 2 không còn được LLĐĐK ủng hộ như lần trước nữa. Ông Bùi Văn Giải tuy cũng bị ra đi như ông Hiến Mập nhưng lần này không thấy tái xuất cùng đồng viên Hai Quả Đào Hiến Mập trong LD Sao Sáng là vì nguyên do ông Giải đã tỏ ra quá kiêu căng, tự tôn đến cái độ tự coi mình như một nhân vật sáng giá mà LLĐĐK cần phải có. Do đó, LL cho ông Giải rơi cái độp.

Và nhìn vào thành phần Liên Danh Sao Sáng kỳ này người ta thấy có những bộ mặt nham nhô không thể ngờ. Người ta không hiểu vì những nguyên nhân nào những ma đầu dơ dáy danh vang thiên hạ ấy lại lọt được vào LD Sao Sáng? Vì chúng bỏ tiền ra chăng? Nhưng chúng đã bỏ ra bao nhiêu để được nhảy vào cái liên danh dù sao cũng vẫn còn được đứng dưới bảng hiệu ĐĐK đó??

LM Nguyễn quang Lâm của Báo XD, người vẫn là một Cố Vấn trong số Cố Vấn Tối Cao của LLĐĐK, đã tỏ ra rất chán nản về thành phần của LD Sao Sáng kỳ này. LM Lâm chán là phải, vì đứng sau lưng ông Hiến Béo để nhảy vào TV kỳ này người ta thấy có 1 cựu Tỉnh Trưởng Tham Nhung và 1 gã Thúc Sinh chỉ giỏi có mỗi một môn «Vành ngoài 6 chữ, vành trong 8 nghề».

Riêng về Cựu Tỉnh Trưởng Tham Nhung, hồ sơ của Y nặng đến năm, bảy tạ, Y phải có xoay xỏa bằng đủ mọi cách để lọt được vào TV, nếu không vào ngồi được ở tòa nhà Bến Chương Dương, Y có rất nhiều hy vọng để vào nằm chơi, soi nước trong tòa lâu Bát Giác tọa lạc ở khu Hòa Hưng. CO sẽ đặc biệt chú ý đến Cựu Tỉnh Trưởng Tham Nhung và Công Tử 8 Nghề để ngăn ngừa những tên quá bản lọt vào TV.

nhỏ lông báo

☐ Công Tử Hà Đông

THÁI LỘ

Công Tử Thái Lộ Vũ Mộng Long tổ chức xong bữa đón thân hữu đầu tiên của những anh quê hương đất Thái Lộ. Chầu đón này nghe nói sẽ mở đầu cho cuộc vận động để Nhà Nước cấp phát lại cho Hội Công Tử Thái Lộ.

Công Tử Hà Đông bên được nghe nhiều người xúi: «Sao cậu không lên tiếng chiêu tập Công Tử Hà Đông lại để thành lập Hội Công Tử Hà Đông? Hà Đông có nhiều nhân vật danh trấn giang hồ lắm chứ đâu có kém địa phương nào??» Nhưng Công Tử Hà Đông không chịu.

Công Tử Hà Đông không khứng vì nhiều lý do. Thứ nhất: Công Tử Hà Đông không thích chơi chung. Thứ hai: Hà Đông cóc cần kẻ nào khác.

Và không phải cứ sinh đẻ ở Hà Đông, sống ở Hà Đông lấy vợ Hà Đông là được làm người Hà Đông, Hà Đông tuy nhỏ tuy chẳng là cái thống chế gì so với Hà Nội, nhưng Hà Đông rất khó. Hà Đông chế rất nhiều người. Hơn nữa nếu bây giờ Hà Đông lập hội Công Tử Hà Đông sợ sẽ phải thấy những thằng nham nhô bị cả nước phi nhô nhay ra nhận chúng là người Hà Đông.

CẨM DÙI

Một số TPB được mời đến họp với ông Tổng Đồng trong tuần qua đã biểu diễn một màn cầm dùi ngoạn mục ngay ở phòng họp của Bộ CCB. Một chiến sĩ cầm dùi đã cầm một cái dùi vào ngay chỗ chỗ để đóp của Ông Tổng kết quả là Ông Tổng bị tóe máu mồm.

Nếu ông Đồng mà gãy răng lập tức tôi sẽ thấy ông trở thành Thương Binh và rất có thể, sẽ thấy ông vào dùi đi cầm loạn. Dùi của ông Tướng Hồi Hưu này chắc là phải bị lăm. Thời ông làm Tổng Trấn Sê goong tuy ngày tháng chưa là bao nhưng người Sêgoong đã được thấy nghệ thuật lũng bắt Trần Hưng Đạo của ông. TPB hồi này chiếm được quá nhiều thắng lợi, được chánh quyền đem quá nhiều mối lợi lớn ra như... Công Tử Hà Đông e rằng có ngày những người tài ba như ông Tổng Đồng sẽ từ chức Tổng Trưởng để nhảy vào nắm quyền lãnh đạo TPB.

XẾ VÀ ĐÀN BÀ

Gã Thâm kêu gọi Đại Tá Trần Văn Hai, Tổng Giám Đốc CSQG, để mắt đến những vụ mất xe thể thâm của đồng bào nghèo ở thành phố, cho cảnh sát đi vờ vờ vờ xế bằng mọi giá. Và bởi thường cho đồng bào nghèo bị mất xe. Nhưng chưa thấy có sự đáp ứng.

Trong khi đó đồng bào nghèo vẫn mất xe đều đều và nhiều nhiều ở khắp các đường phố Sê Goong. Những mâu nhân tin «Luật Giang Hồ» vẫn được những nạn nhân ngày thơ, hy vọng hảo đảng trên các báo van xin bọn cấp. Công Tử Hà Đông kể đoạn truyện ngắn tiểu lâm phóng tác này để nói lên một phần nào nỗi ai oán của các nạn nhân bị kẻ cắp lấy mất xế:

— Soái chết vợ. Cũng thương cũng khóc nhưng vừa phải thôi. Nhưng khi Soái bị thời mất cái Honda, Soái khóc như mưa như gió. Bạn Soái là Mít, bèn hỏi:

— Tại sao khi vợ mày chết, mày khóc ít thôi. Nay bị mất Honda, mày khóc đau thương quá như vậy? Chẳng hóa ra mày là thằng khinh người, trọng của, mày với vợ mày không bằng cái Honda ư?

Soái nức nở mà rằng:

— Cóc phải thế. Nhưng mày thấy không... Sau khi vợ tao chết, tao được tiền từ tí mấy anh già gọi đến gạ gả con gái cho tao làm vợ, nhưng khi tao mất Honda, mày có thấy ai để nghị cho tao cái Honda khác đâu?? Mất vợ cũ tao có vợ mới ngay, còn mất xe thì còn khuya tao mới có được cái xe khác.

SƠN - HẢI

84C-86-88, Bùi Chu, SAIGON
ĐT.: 23.596

Tivi • Radio • Service

Có thợ lành nghề, đến sửa tại tư gia.
Photo Copie điện tử và Ronéo

Làm việc nhanh chóng, giá phải chăng
Thường trực từ 7 giờ đến 22 giờ
cả Chúa Nhật và ngày lễ.

Tiếng nói của 4.000 Anh Chị Em bán thuốc lá lẻ

TỔNG CỒ BỌN MÀ CHÍN KHỎI 2 HÃNG BASTOS, MIC

TIN... ĐỘC

SƯ ÔNG 'LỘN LÈO' DANH BAO ĐI COI BÓI

SAIGÒN. — Thị trường bói toán dạo này sôi động vì các ông ứng cử viên các nhà chính khách, các ông Tướng lãnh, các bà vợ các quan lớn, quan bé đều tập nập đi coi tướng coi số. Có ông, bà vừa ở nhà ông thầy số này ra đã vội đi tới nhà ông Thầy tướng khác. Chuyện tiểu lâm nhất là có nhiều ông bà có đạo Công Giáo gốc cũng đi coi và mê hơn ai hết tỷ như ông Hiến, Bà Đại, v.v.

Bà Đại thì mời ông thầy chín ông đoán bà tài đắc cử, Ông Nghị Sách cũng vậy. Nhưng số ông Sách và Bà

MỘT CHUYẾN ĐI...

Sinh Viên đang ở giữa một phong trào đấu tranh tung bưng. Nào là đòi không đi thi, không đi quân sự học đường, nặng nhất là đòi huê binh liên tù tì tụt xuống. Nghĩa là đòi hãm bà lăng đủ thứ. Đùng một phát có tin chánh quyền cho đại diện SV đi Hưởng Koong dự đại hội SV Thế Giới.

Lập tức bên có một màn tranh đi. Có 2 ông SV tên là Toại và Đồ nghe nói được chính quyền cho đi Hưởng Koong và đang sửa soạn giấy tờ để oai dũng lên máy bay. Hai ông SV này bên bị ngay những đồng bạn của hai ông sĩ và toi bởi. SV Toại, người vẫn từng tuyên bố những câu rất đao to, búa lớn, bị những "lãnh tụ" SV khác choang cho những lời bình thật nặng: SV Toại là một phần tử chuyên môn lợi dụng, lúc anh em xả thân tranh đấu thì Toại ngồi nhà xơi nước, mỗi khi có dịp ăn nói thì Toại nhẩy ra nói như máy...

Tức là 2 ông SV Toại và Đồ, 2 vị được chính quyền hứa cho đi du hí Hong Kong, bị nhiều SV khác cho là không đủ tư cách để đại diện cho SV SêGoong.

Chưa biết rồi vụ này sẽ được dàn xếp ra sao và chưa biết sau cùng, 2 SV Toại và Đồ có leo được lên phi cơ hay không? Chỉ hiết rằng mới có một chuyến đi Hong Kong cơm côi, người ta đã thấy hàng ngũ các ông SV lục đục. Người ngoài tố cáo SV bê bối không được người ngoài tin, nhưng nếu chính SV tố SV, người ngoài tin ngay lời tố cáo ấy ít nhất phải có năm, bảy phần sự thật!! Chỉ có đồng loại mới làm hại được nhau là như vậy đó.

Đại dù tốt nhưng không biết có kéo nổi 9 cái số xấu đằng sau không đây. Nhà trí thức khoa bảng Nguyễn cao Hách cũng đã đi coi số, thầy số nói tốt lắm nên ông mới ra. Người ta còn nhớ có thời ông Hách được mời giữ chức Tổng Trưởng Kinh Tế, ông cũng đi coi số, thầy số khuyên ông không ra vì cái ghế đó không bền, ông nghe lời và từ chối, quả nhiên cái ghế đó người khác giữ chỉ vèn vèn mấy tháng, khi xuống còn thân bại danh liệt. Lần này ông Hách đứng đầu một liên danh, liên danh con cá, trong đó có cả ông Nghị Sĩ Sách, nhưng điều đáng tiếc là liên danh này ngoài ông và ông Sách cũng ông Phan Ngô, bảy người còn lại thì quá tệ. Lý do tệ bởi không phải chính đích thân ông lập liên danh, mà người đứng ra lập là ông lãnh tụ Babilac Nguyễn văn Ngãi. Ông Ngãi bị Hà thúc Ký đá ra khỏi đảng Đại Việt Cách Mạng, ông bên lập Đảng riêng, và chọn bộ hạ, tay chân, loại tay chân què cụt ra đứng chung liên danh với ông Hách. Thật tội nghiệp cho ông Hách khi phải nuốt một số người bê bối như vậy. Năm 67, ông Hách đứng trong liên danh Sư Tử Cầm Cây viết, một liên danh gồm toàn trí thức khoa bảng, một liên danh thật hách, hách đúng nghĩa, nhiều người tin là liên danh đó nếu đắc cử thì Thượng Viện sẽ còn giá trị hơn bảy giờ nhiều, nhưng liên danh Sư Tử đi trượt, một liên danh giá trị ngàn vàng như vậy còn không số nổi Thượng Viện, thì liên danh con cá với đa số người tài học không xứng học trò của học trò ông thì làm sao đắc cử cho được. Nếu mai này liên danh Con Cá dù có bị phôi khô đó cũng là chuyện không làm ai ngạc nhiên, và cũng chẳng làm ai thương tiếc, nếu có tiếc là tiếc cho ông Hách và ông Sách đã thân bại danh liệt mà thôi.

Trong liên danh bà Đại có Đại Đức Danh Bao, người hùng của cuộc sự sai Miền xuống đường. Ông Danh Bao đã giải y, tức là cởi bộ áo tu hành để đi giày tây, thắt cà vạt, mặc com lê, để tóc dài và chải bi ăng tin bóng mượt, bóng hơn vậy lính cô đầu.

Ông Danh Bao cũng mới

đi coi số, thầy số vừa coi tay ông đã đoán ngay rằng: «Thuyền từ cũng muốn về Tây Trúc. Trái gió cho nên phải lộn lèo» Ông Danh Bao phục quá bèn thường trước 500 đồng. Thầy số nói tiếp là số ông Danh Bao tốt lắm, nhưng nhớ trước ngày tranh cử, tỷ dụ ngày bầu cử là 30-8, thì tối và suốt đêm 29-8 ông nên đi xả xui, tức là xuống Ngã ba Chuông chó, có vậy mới hy vọng đắc cử, ông Danh Bao cười hề hề niệm Nam Mô A Di Đà Phật bằng tiếng Kambuchia. Và mong muốn đắc cử sớm, ông Danh Bao đã đi trả thù đời ngay đêm đó, ba ngày sau về ông nhần nhần nhí nhí, mỗi lần đi tiểu tiện là mỗi lần một tiếng kêu cha, ba tiếng kêu chó. Để cho chóng hết bệnh đời, ngoài việc uống thuốc Te Ra My Sin, ông Danh Bao tối tối cầu kinh xám hối, vừa cầu vừa khua mõ cốc cốc.

ÔNG RỪA VÀNG VIẾT BÁO

Ông Nghị nâng bị nhà nước một cách tro trên Hoàng kim Quy sau ba năm giờ ngỡ giờ ngưng, nhí nha nhí nhó tại Nghị Trường bây giờ lại quay ra viết báo, ông viết những vấn đề nặng trĩu con mẹ, chính trị, kinh tế, văn hóa, chống cộng theo sách lược, giải pháp hòa bình. Một tuần báo đã đăng một bài của ông và cũng đã tro trên gọi ông là chính khách danh tiếng, ý kiến của ông là ý kiến vàng ngọc, sắt đá v.v Chức vụ Nghị Sĩ là một chức vụ chính trị, làm Nghị Sĩ là làm chính trị, ông Quy là Nghị Sĩ vậy ông là một chánh khứa, nhưng là một thứ «chánh khứa» nhẩy bàn đọc. Con Ông tin là tờ tuần báo kia phải biết rõ như vậy, nhưng đã chơi xỏ ông gọi ông là chánh khách danh tiếng mà không cần đề trong ngoặc kép.

Con Ông thấy ông nâng bị Hoàng kim Quy viết báo, nên cần giới thiệu thêm ngoài cái tài viết lách của ông, ông Quy còn có tài làm Ủy Viên công tố, ông đóng vai trò này tại Thượng Viện trong vụ «lên án» bỏ cu đồ Trần ngọc Châu, và ông có tài làm luật sư cãi thí cho hai bộ Kinh Tài của nhà nước trước Tối Cao Pháp Viện trong vụ xử công dân Nguyễn văn Chức kiện vụ Thuế Kiểm Ước. Mục đích xin điếm nhà nước.

Từ 10 tháng nay, giá thuốc lá sản xuất ở trong nước—tức 2 hãng Bastos và Mic—leo thang theo chân Apollo lên vọt một cách kinh khủng. Nhà nước can một phần tội trong việc thuốc lá tăng giá, vì Nhà Nước đã tăng thuế. Phần còn lại do bọn đầu nậu Pa Tàu làm «ma nỏ» cho thuốc lá trở thành khan hiếm để bán chợ đen và hốt bạc.

Bọn Compradore, tức Mại Bần, thường gọi là Má Chín ở những hãng Bastos, Mic toàn là Pa Tàu. Có thể nói từ ngày có hai hãng Bastos và Mic ở đất SêGoong này không có lấy được một người Việt Nam nào lên chân được vào giới mại bần. Má Chín Thuốc lá toàn là Pa Tàu. Và bọn này như có đặc quyền ngồi ở giữa đóp bạc ngon lành.

Một gói thuốc Capstan giá 52đ, nhưng người tiêu thụ chỉ có thể mua được với giá 70đ. Một bao Ruby 47đ, người tiêu thụ chỉ có thể mua được với giá 65 đ. Mỗi gói thuốc lá có sự sai biệt 18đ giữa giá đề và giá bán—Dân tiêu thụ bị móc túi ngang xương đều đều từ nửa năm nay—Số bạc bọn gian thương

Thuốc Lá thầu được lên đến cả tỷ đồng.

CO không tin rằng nhân viên kiểm soát ở Bộ Kinh Tế, nhất là nhân viên của Sở Kiểm Hóa, đều loặc mù, hoặc ngu si không biết gì. Không cần phải có lời rào trước đón sau, CO lớn tiếng nói rằng những người có trách nhiệm kiểm soát giá cả hàng hóa đã làm lơ cho bọn Mại Bần Pa Tàu tăng giá thuốc lá. Sự làm lơ ấy được đổi bằng những bằng lộc lớn.

4.000 đoàn viên Nghiệp Đoàn bán Thuốc lá lẻ ở Đô Thành vừa họp đại hội yêu cầu được mua trực tiếp thuốc lá ở 2 hãng Bastos và Mic. CO nhiệt thành ủng hộ Nghiệp Đoàn bán thuốc lá lẻ trong cuộc tranh đấu đòi quyền sống. Chúng ta phải hợp sức mà gạt bỏ bọn Pa Tàu ngồi mát ăn bát vàng ăn chơi trên đầu, trên cổ chúng ta. Bọn Má Chín Pa Tàu không mất một giọt mồ hôi mà lời bạc triệu...

CO sẽ là tiếng nói đòi quyền sống của anh chị em Bán Thuốc lá lẻ trong cuộc đấu tranh chính đáng này.

NHÀ ĐÈN GIAO CHỈ... CHỈ CÓ VẬY THÔI Ừ?

Cuộc tranh ăn trong Công Ty ĐLVN cho thiên hạ thấy những bộ mặt bản của bọn ma đầu từ bao năm nay đục khoét tận lực ngành điện xứ này. Những cái mồm Nguyễn Trung Trinh, Lương Thế Siêu, Bùi hữu Tuấn, Bửu Đôn, Hồ Tấn Phát v.v.. mồm nào cũng còn dấu tích lem nhem. Và cuộc tranh ăn để lộ cho thiên hạ thấy bọn ma đầu đã đóp những số tiền lên đến bạc tỷ.

Sau khi quá chán ngấy vì nhìn quanh chỉ thấy toàn những ma đầu nghề đóp đã luyện đến tuyệt đỉnh công phu, có tin chính quyền định lại trao quyền khai thác Ngành Điện Giao Chỉ cho Tây Đực. Nếu quả thực chính quyền làm như thế, việc đó sẽ là một đòn đau cho danh dự của bọn đàn ông Giao Chỉ. Nhưng cuối cùng, lại có tin Hội Đồng Nội Các đã quyết định phút a la poóc tất cả bọn ma đầu đang dành ăn và sẽ thay vào đó bằng một Hội Đồng Quản Trị mới gồm những vị Tổng Trưởng Đương Nhiệm.

Bọn ma đầu bị đuổi cổ đã đít ra khỏi Sở Điện là một

việc hợp lý, nhưng không thể chỉ đá đít chúng rồi thôi. Dân chúng không hài lòng. Khi thấy bọn ma đầu chỉ bị đuổi đi mà không bị trừng phạt. Dân chúng đòi hỏi chính quyền phải mở cuộc điều tra và đưa chúng ra trước pháp luật trả lời về những vụ tham nhũng, đục khoét lên đến bạc tỷ của chúng. Nếu bọn ăn cắp của công chỉ bị đuổi ra khỏi công sở sau khi chúng đã ăn cắp no nê, không bị trừng phạt, thì chúng quá sướng. Đệ Nhị Cộng Hòa vẫn lớn tiếng la lối tận diệt tham nhũng... Toàn dân chờ đợi các nhà lãnh đạo quên hiềm khích cá nhân và làm một hành động mạnh tay với bọn ma đầu Nhà Đèn cho dân nghèo được mát dạ.

CON ONG TRANG 4

Hãy nhìn thẳng vào vấn đề:

Tổng Thống và Phó Tổng ai nói gian? Ai nói dối?

Ngồi rù gãi hăng giải lẩn tẩn
Trần Văn Hương

TỔNG LÃNH SỰ CON NÍT!

Trong cuộc hành quân sang đất Cẩm Bu Chia để ướm bỏ bỏ những tên Cộng Sản, quân ta đã bắt buộc phải soi tái đồn điền cao su của Tây vì trong đó có Cộng Sản trú ngụ. Ông Ngoại Lâm, chả biết vô tình hay còn thương Tây nên đã tuyên bố rằng, sẽ bồi thường thiệt hại cho khổ chủ.

Trong một bữa ăn sáng với các nhà báo tại hành lang bên trái dinh Đ.L. có người đã đề cập tới chuyện bồi thường ấy thì ông Phó bèn ngay tình đáp rằng: «Đó là một sự ngỡ ngàng!»

Tuần vừa qua, trong một bữa ăn tối tại huê viên dinh Đ.L. do ông Chánh thiết 9 ông chủ báo, người ta đã moi cái sự ông Tổng Lãnh Sự Phạm Trọng Nhân bỏ nhiệm sở ra đi khi con mụ nặc nô Cộng sản tới Ấn Độ. Ông Chánh cho rằng đó là một hành động đảo ngũ. Riêng vụ ông phụ tá Tổng Lãnh Sự Khê xin bắt Thị Bình giải về Saigon thì ông Chánh không tin nhưng nếu có thì thật là một hành động rất «ang-phẳng-tanh» (con nít).

Đã ngỡ ngàng lại thêm cái tội con nít mà đi mần ngoại giao thì bỏ mẹ hết! Ở! Nếu muốn bắt con mụ nặc nô ấy thì tại sao lúc nó ngồi thù lù ở bàn Hội nghị bên Ba Lê sao không bắt? Sao không túm cổ nó giao cho đội xếp Tây dẫn giải về Sài Gòn cho được việc mà lị phải đợi tới lúc nó sang tận Ấn Độ mới giờ trò phát ngôn vớ vẩn!

Rõ chán quá các cụ Ngoại ơi!

KHUÔN MẶT

Dư luận đang nghi và nói nhiều về cuộc bầu cử sắp tới. Và người ta đang làm cái công việc kiểm điểm lại những khuôn mặt tại Thượng nghị viện trong ba năm qua. Nhìn quá khứ nhìn hiện tại, để rút kinh nghiệm bầu cử.

Có một vài khuôn mặt nhem nhức, suýt nữa nhem nhức lây cả Thượng Nghị Viện. Một Lê Văn Đồng vô trách nhiệm, và vô địch trốn họp, nhưng lãnh lương rất đều: Một Phan Văn Triển trốn họp và vô địch đi xuất ngoại. Một Trần Ngọc Nhuận biết chẳng bao nhiêu nhưng lại nói rất nhiều, nhất là nói xấu đồng viện. Một Nguyễn Mạnh Bảo, lúc nào cũng bệ rạc say sưa, rồi mồm thì lên diễn đàn làm trò hề mua vui cho cử tọa. Một Lê Văn Thịnh xập xệ, bán nhà mà không chịu trao nhà.

Ngoài những khuôn mặt nhem nhức ấy, Thượng Nghị Viện đầu tiên của nền đệ nhị Cộng Hòa có thể tự hào phần nào là đã làm đẹp mặt cho chế độ. Cái danh từ Thượng Nghị Sĩ vẫn còn là danh từ đẹp. Nhất là khi sau cái danh từ ấy, lại có những tên tuổi như Nguyễn Văn Huyền, Nguyễn Văn Chức, Trần Văn Đôn.

KHÓ NGƯỜI

Tuần báo ĐỔI, trong số phát hành tuần trước, ông Kha Trấn Ác «quê một chân», có viết rằng Thượng Tọa Thích Thiện Minh «mục bất đồng» (tức là hai con mắt không đồng ý kiến với nhau), đã nhận của dân biểu Don Luce (người Mỹ lông lá) số tiền là 17 ngàn Mỹ kim để tổ chức Hội Nghị Diên Hồng.

Hai ngày sau, Viện Hóa Đạo Ấn

Quang bèn ra thông cáo đại ý nói rằng: Kha Trấn Ác què một chân đã không nói đúng sự thật. Thượng Tọa Thích Thiện Minh mục bất đồng không hề nhận tiền của Mỹ. Bức thông cáo còn đòi Kha Trấn Ác phải trưng bằng cớ, nếu không sẽ lôi nó ra tòa.

Thật là khó người như mằm tôm lâu ngày không phơi nắng. Nếu Thượng tọa Thích Thiện Minh «mục bất đồng» có trót nhận tiền của Mỹ để làm những việc cao cả sáng danh cho đạo pháp, thì là điều hay, điều tốt, có gì xấu xa mà phải la lối om xòm. Móc được tiền của thằng Mỹ đâu có dễ, chỉ em ta có khi đi khách huỳnh huých cả đêm sáng ra còn bị nó ăn quýt, trả bằng chiếc áo thun rách. Thấy Thích Thiện Minh «mục bất đồng» nên hành điện vì đã móc được tiền của Mỹ, mà không đi khách với nó.

Còn nếu quả thật, thầy Thiện Minh không hề nhận 17 ngàn đô la của Mỹ, thì thầy chỉ việc trả lời trên các báo là thầy không nhận tiền của Mỹ, và bắt báo Đòi phải cải chánh. Nếu chưa đủ thì thuyết pháp rêu tên Kha Trấn Ác mà chửi. Tại sao lại hăm hiếp trước tòa. Và nhất là tại sao lại lôi cả Viện Hóa Đạo Ấn Quang vào cuộc. Tại sao lại dùng thông cáo của Ấn Quang?

Thế mới biết Thầy Thiện Minh thua xa cô Tô Thị Thủy. Ngày 13-7 ông Nghị Nguyễn Văn Chức lên án thiêu số sinh viên đòi hòa bình tức khắc phá một bên (miền nam V.N), và làm lợi cho Cộng Sản, là tranh đấu gian lận, và gọi bọn sinh viên quốc tế mang chim và hòm gậy rồi dưới đường phố Saigon là hành động như du đảng. Thì ngày hôm sau, cô Tô Thị Thủy đã vỗ đùi mắng ông nghị Chức là dốt pháp lý, và chỉ biết bề rộng mà không biết bề sâu (sic). Nghị Chức bèn chịu thua. Cả nước cũng chịu thua. Dù sao cái vỗ đùi bành bạch của cô Tô Thị Thủy xi và ông Nghị Nguyễn Văn Chức đã hơn hẳn thông cáo của Ấn Quang hăm hiếp Kha Trấn Ác.

TÔI CHÁN CÁI ĐẢNG CỦA TÔI LẮM

— Trong bữa ăn trong vườn Dinh Độc Lập, Đức Vua cho biết đại ý là ông chán cái Mặt Trận của ông lắm, vì mang tiếng là Mặt Trận «liên hiệp» các chánh đảng trong quốc sách Đại Đoàn Kết Quốc Gia mà các ông trong Mặt Trận đã không thể đoàn kết bên nhau nổi, lý do là ông nào cũng tự coi mình mới là lãnh tụ hạng nhất, lãnh tụ số một, vì cùng số một, cùng hạng nhất nên chẳng ông nào chịu đứng trong liên danh mà đứng dưới người khác, kết quả liên danh của Mặt Trận trong kỳ bầu bán phần Thượng Viện không có.

Sự kiện như trên khiến nhà vua chán là phải, ở cái xứ Giao Chỉ này người ta chỉ «bàn kết» được khi nào người ta cùng bị hoạn nạn, nếu cơn hoạn nạn qua rồi, bắt đầu tới thời kỳ chia chác, mà có chia chác tức là có lợi, có lợi thì mọi người chỉ muốn ôm hết lợi về mình, cùng lắm thì thí hủi cho kẻ khác một tí, do đó người ta cóc đoàn kết được nữa. Chia rẽ khoẻ ăn, đũa con nít Giao Chỉ nào cũng thuộc lòng câu đó, thì các cấp lãnh tụ các chánh đảng cần phải thuộc lòng hơn nữa. Phải coi đó là kim chỉ nam cho đường lối của đảng mình.

Tổng Thống là nhân vật số một của chế độ.

Phó Tổng Thống là nhân vật số hai của chế độ.

Cả hai vị đều đáng kính trọng, và người dân có bổn phận phải kính trọng.

Cả hai vị đều là những người cần có uy tín, vì có uy tín mới trị được nước, dân mới nể sợ.

Ngày xưa, nhà vua, dù ăn gian nói dối, dù đời tư bê bối cách mấy, cũng không ai được nói tới.

Ngày nay, thời dân chủ, chức vị của người cai trị, khác với cá nhân người cai trị. Cho nên, máy bay trực thăng của Tổng Thống Johnson bay thấp quá, làm cho một bà già bị té gãy chân, ông Johnson bị kiện ra tòa.

Cho nên, người dân có quyền phê phán về lời nói việc làm của Tổng Thống mà không sợ bị ghép vào tội phạm thượng hay phá hoại.

Người dân đang bàn tán về sự nứt rạn trong mối tình miễn cưỡng của hai nhà lãnh đạo Nguyễn Văn Thiệu và Nguyễn Cao Kỳ.

Theo Phó Tổng Thống Kỳ thì chính ông là người đã hy sinh, đã chịu «nhường» chức Tổng Thống cho Trung Tướng Thiệu vào năm 1967. Và đám phụ tá của T.T. Thiệu là một bọn ăn hại đái nát. Phó T.T. còn nói rằng Tổng Thống đã định mua một chiếc tàu đi câu giá tới một triệu Mỹ kim.

Theo Tổng Thống Thiệu thì chính ông đã chịu hy sinh miễn cưỡng chấp nhận cho Tướng Kỳ ứng cử Phó Tổng Thống chung liên danh với ông. Và các Phụ Tá của Phó Tổng Thống đâu có tốt đẹp gì. Còn vụ mua chiếc tàu đi câu, đó là chuyện hoàn toàn bịa đặt.

Tổng thống là nhân vật số 1 của chế độ, người dân có bổn phận phải tin vào những lời Tổng Thống nói.

Phó tổng thống là nhân vật số hai của chế độ. Người dân cũng có bổn phận phải tin vào những lời Phó Tổng Thống nói.

Gần đây, có lần vị Thứ Trưởng Giáo Dục đã nói với các sinh viên rằng: Không tin chánh quyền thì tin ai? Tổng Thống và Phó Tổng Thống đều là người lãnh đạo chánh quyền, không tin Tổng Thống và Phó Tổng Thống thì tin ai?

Nhưng tin ai? Sao đư... khi chỉ có một sự việc mà hai vị nói trái ngược hẳn nhau. Trong hai vị, ít hần phải có một vị nói gian, và một vị nói dối!

Nếu quả thật Phó Tổng Thống Kỳ đã nhường chức cho Tổng Thống, mà Tổng Thống không nhận, thì Tổng Thống nói dối. Nếu Phó Tổng Thống không nhường chức cho Tổng Thống, mà nói là nhường, tức là Phó Tổng Thống nói gian.

Ngược lại, nếu Phó Tổng Thống nhường chức cho

Tổng Thống, mà Tổng Thống bảo chính ông cho Phó Tổng Thống ứng cử chung, tức là Tổng Thống nói gian. Nếu quả thật Tổng Thống cho Phó TT ứng cử chung, mà Phó TT chối, tức là Phó TT nói dối.

Những người có chức vị cao trọng như Tổng Thống và Phó Tổng Thống không thể ăn gian, cũng không thể nói dối. Vì làm như vậy sẽ mất tín nhiệm với quốc dân. Khi quốc dân không còn tín nhiệm nơi những người cai trị nữa thì quốc dân khinh thường, không tôn trọng tôn ti trật tự, và xã hội rối loạn.

Điều quan trọng nhất, là phải sớm làm thế nào để người dân biết rõ, giữa Tổng Thống và Phó Tổng Thống, ai nói gian, ai nói dối. Hoặc phải chứng minh được rằng cả hai vị cùng nói thật. Nếu không, người dân tưởng lầm rằng cả hai vị cùng không thành thật cả thì nguy.

Về cái nhóm phụ tá của hai vị cũng vậy. Vị nọ bảo phụ tá của vị kia bần thiêu, ăn hại đái nát. Phụ tá của Phó Tổng Thống ngang hàng thứ trưởng. Phụ Tá của Tổng Thống ngang hàng Tổng Trưởng. Điều là những vị lương đồng của trào đình.

Phải làm thế nào để sớm chứng minh được rằng trong các Phụ Tá của Tổng Thống cũng như Phó Tổng Thống, ai bần ai sạch, ai ăn hại đái nát. Nếu không, người dân sẽ cho là tất cả cũng bần và ăn hại đái nát.

Thời buổi kiếm ước, dân phải thắt lưng buộc bụng, nhịn ăn đóng thuế trả lương cho quý vị bần thiêu và ăn hại đái nát, thì vô lý quá.

Cả kê dê ngỗng

CUỘC HÔN NHÂN ÉP BUỘC

Đại Vương và Phó Vương của Giao Chi đã tổ chức gặp gỡ. Không ngại gì dùng đến những đòn bôi bẩn, nói nhau là vu khống, xuyên tạc. Theo như Đại Vương thì việc mua du thuyền để câu cá, đáng giá một triệu Mỹ kim của Đại Vương, là do Phó Vương bịa đặt. Đại Vương chỉ muốn mua một chiếc phi cơ, thay thế chiếc DC6, đã tới thời kỳ «đờ cóc xi cóc», long mẹ nó cả bánh chè, ngồi vào trong phi cơ, hồi hộp cứ y như ngồi vào chiếc quan tài biết bay. Nhưng vì thấy giá một chiếc phản lực bảy chỗ ngồi, quá cao, giá tới năm trăm triệu đồng bạc Giao Chi, nên lại không mua...

Ông Nghị Giải rất bi quan, than phiền rằng cứ cái đã hục hặc nhau của hai đảng lãnh đạo như thế này, không chừng sẽ mất nước. Riêng tôi thì tôi rất mừng. Nói được những điều ẩn ức ra, như một trái banh được xì hơi, có nghĩa là quân bài tây đã lật lên rồi. Một là thắng, hai là thua, ba là huê. Không thể cứ giữ mãi cái không khí «suýt păng hít cóc» như từ trước tới nay. «Cùng tắc biển, biển tắc loạn, loạn tắc thông».

Ở đất nước Giao Chi, chia rẽ đã gần như là truyền thống dân tộc. Khi ông Tô dựng lên được nước Giao Chi, Rồng kết duyên với Tiên, đẻ ra một trăm trứng, nở ra trăm người con, là đã bắt đầu có sự hục hặc, chia rẽ. Năm chục người con theo mẹ Tiên lên núi. Năm chục người con theo cha Rồng xuống biển. Và bắt đầu từ đó, là có sự chia rẽ liên miên.

Nếu phải định nghĩa chữ đoàn kết, thì thật khó. Đoàn kết không có nghĩa là tôi theo anh, hay là anh theo tôi. Mà cả hai, đều phải nắm tay nhau, cùng đi về một hướng. Nhưng con đường trước mặt, không phải chỉ có một con đường. Mỗi người đều muốn theo con đường của riêng mình, ai cũng cho rằng con đường mình đang theo đuổi, là con đường ngắn nhất để đi tới đích. Ấy thế là giữa ngã ba, chúng ta phải cãi nhau trước đã.

Trong những lúc gần đây, không có một khối đông người nào, lại có thể kết hợp một cách êm thấm. Khối Phật Giáo, vốn nổi tiếng là có một lực lượng mạnh, ấy thế mà cũng chia ra làm hai, để rồi lưỡng phái Ấn Quang và Việt Nam Quốc Tự, choảng nhau toi bời, có máu, có lửa, và có nước mắt của đám cô nhi Quách Thị Trang, lơ lảo nhin hai bên tranh dành mà không thể hiểu. Đám Thương Phế Binh, vốn tự phụ là một cuộc tranh đấu chính nghĩa đầy mình, ấy thế mà cũng chia hai, chia ba, mà có tương lai được chia làm bốn, và cũng đã xảy ra những vụ phụng nhau bằng nạng, bằng lựu đạn. Đây là chưa kể đám sinh viên học sinh, đám lao động, công nhân.

Có người cho rằng sự chia rẽ ấy là một nét đáng yêu của những người không Cộng Sản. Người nào cũng nghĩ tới quyền lợi riêng. Khi cái quyền tư hữu của con người nổi lên quá mạnh, thì những con người đó không thể là Cộng Sản. Không ai có thể dâng lấy cái bị của thằng ăn mày.

Bởi thế, khi không muốn có sự chia rẽ, thì đừng bao giờ nghĩ đến quyền lợi.

Về thời Tam Quốc, Tào Tháo sở dĩ thắng được lũ con Viên Thiệu, chính là vì hiểu được cái tâm lý đó. Mang quân đến đánh, thì lũ Viên Thượng, Viên Hy, Viên Đàm, sẽ họp nhau cùng chống ngoại xâm Tào Tháo. Nhưng nếu Tháo án binh bất động, là lũ anh em lại xoay qua, đánh đấm nhau tận tinh, để tranh nhau cái chức làm chúa-miền Ký Châu, Giang Bắc. Bởi vậy Tào Tháo, chỉ việc ngồi yên một chỗ, xăn tay áo lên, sẵn sàng làm một thứ ngư ông hưởng lợi.

Khi thấy hai vị lãnh đạo gọi sự gán ghép giữa hai người là một cuộc hôn nhân ép buộc, rồi tổ chức gặp gỡ, người dân xứ này chẳng biết quy lỗi tại ai. Sự gán ghép này không phải xảy ra từ ngày bầu cử 1967. Mà trước đó, cũng đã xảy ra. Một người làm Chủ tịch Ủy Ban Lãnh Đạo, một người làm Chủ tịch Ủy Ban Hành Pháp, như thế cũng đã là có một sự hợp tác rồi. Dầu sao chẳng nữa, hai người đó, trong lúc đó, cũng đã đứng địa vị là người đứng đầu, và người thứ hai của nước Giao Chi.

Vậy thì Đại Vương kể những câu chuyện cổ tích xảy ra từ ngàn xưa, tôi e rằng, đây không phải là những lý do. Nguyên nhân vì sự chia rẽ ấy, tôi nghĩ rằng, mới xảy ra gần đây thôi.

Theo như tôi nghĩ, thì khởi đầu là từ vụ Đại Sứ Cam Bu Chia. Trong một buổi mạn đàm với báo chí, Phó Vương đã tiết lộ rằng, vị Đại Sứ tại xứ Chùa Tháp, sẽ là một ông Tướng, để có thể lãnh đạo cả về quân sự và chánh trị. Phó Vương còn tiết lộ cả tên người sẽ được cử làm Đại Sứ. Đó là Tướng Nguyễn Đức Thắng, người đã được Tuấn Báo Điều Hưu phong làm «đệ nhất thanh liêm tướng lĩnh». Nhất Thắng, Nhì Chính, Tam Thanh, Tứ Trường...

Nhưng đúng một phút, khi người Đại Sứ được Đại Vương cử đi, lại là một quan Hành Chánh. Không có một tí tẹo nào là chất quân sự.

Đó là một đòn cay đắng, đánh cho Phó Vương «mất mặt» chơi. Để cho dân Giao Chi hiểu rằng, đảng Phó Vương không có một chút quyền hành nào trong sự bỏ nhiệm.

Rồi tới lần thứ hai mà Phó Vương lại bị một đòn dũa dao, hồi mã thương. Số là Phó Vương được Đại Vương cử đi sứ sang nước Tiêm La, trong buổi hội họp đó, có cả đại diện ba xứ Thái, Miên, Lào... Phó Vương đã hứa với các ông lớn ba nước rằng, sẽ dùng quyền lực phó lãnh đạo xứ Giao Chi, để xúc tiến trong công việc thành lập một liên minh quân sự. Nhưng khi Đại Vương tới xứ Mâm Bò Hóc để coi về tình hình của lính viễn chinh xứ người, được phỏng vấn, Đại Vương liền đi một đường cái chính. Rằng thì là bốn nước Việt, Thái, Miên, Lào, không cần phải thành lập một liên minh quân sự, mà chỉ cần phối hợp hành quân. Thật ra thì bốn chữ liên minh quân sự và phối hợp hành quân, nghĩa cũng gần giống nhau. Sự khác biệt, nếu có, cũng chỉ nặng về vấn đề danh từ.

Đại vương làm vậy để làm gì? Theo ý tôi thì Đại vương đã chơi một đòn không đẹp. Khi đã cùng nhau đồng lao cộng tác, sự «chơi trội» chính là những nguyên nhân đưa tới sự bất bình. Vẫn biết rằng Phó Vương không có quyền trong việc bỏ nhiệm việc quyết định liên minh hay phối hợp, nhưng những người đó, Phó Vương đã nói ra rồi... Đại Vương có thể mời Phó Vương tới, trách nhẹ một câu, coi đó là một chuyện đã qua. Rồi Đại Vương cũng vẫn cho thi hành những tiết lộ của Phó Vương với báo chí. Vẫn cử Tướng Nguyễn Đức Thắng làm Đại Sứ tại Cam Bu Chia, nhưng cho người ghé tai nói nhỏ là nên từ chức. Cũng triệu tập một buổi họp thượng đỉnh người của bốn nước, bàn về Liên Minh, rồi cuối cùng, sau một hồi bàn cãi, đưa về sự phối hợp hành quân... Như vậy có phải êm đẹp từ trong ra ngoài, và hàng ngũ giai cấp lãnh đạo tránh được một sự nứt rạn.

Những kẻ phụ tá là những người không đáng nói tới. Kể cả một ông Phụ tá, bị Tòa Án Quân Sự xử tù vì tội gián điệp, đã nói những câu xác xược, như là sẽ trở về, và trở về thẳng Dinh Độc Lập. Kể cả những người phụ tá của Phó Vương mà Đại Vương đã chỉ đích danh là Đặng Đức Khôi và Nguyễn Thiện Nhơn. Nói ra nào có gì mà lại thêm nhiều thù oán. Nhưng nói ra được như Đại Vương, tôi chắc là cuộc xung khắc này sắp tới chỗ... hạ màn. Rất có thể là sang năm, Đại Vương và Phó Vương vẫn đứng chung nhau trong một liên danh ứng cử. Vì nếu hai người chia phiếu ra, có thể là cả hai người đều thất cử.

Phó Vương có thể từ chức được không? ... Nhất định là không. Chức vụ Tổng Thống và Phó Tổng Thống là do dân cử. Khi dân bầu lên, thì chỉ có dân mới có quyền truất phế. Có một lần, tôi đã viết trong mục này về vụ rút thăm ra đi và ở lại của ba chục ông Thượng Nghị Sĩ. Các ông này đã ăn gian và qua mặt lá phiếu của toàn dân Giao Chi chúng tôi.

Trong lúc quốc gia có rất đông những kẻ phá hoại, phá thối chế độ, hai vị lãnh đạo quốc gia của chúng ta nên ngồi chung với nhau và bàn tính lại. Lũ Cộng Sản, rất có thể tuyên bố sẽ ngưng chiến, để chơi đòn Tào Tháo đối với lũ con Viên Thiệu. Không phải đối phó với ngoại xâm, anh em trong nhà sẽ đánh nhau rất kỹ. Dân Giao Chi chúng tôi muốn tránh cái cảnh tương tàn đó.

Thấy Đại Vương đã nói ra được, chúng tôi rất mừng. Ngài đã giữ ở trong bụng lâu rồi. Quân bài tây đã lật lên thì hãy dẹp bộ bài đi, vì đâu còn hứng mà chơi nữa.

Hãy đối xử với nhau như những chiến sĩ trong một hàng ngũ. Xin đừng coi nhau như những đảng viên trong một đảng cướp. Được như vậy thì may cho dân tộc lắm, may cho đất nước lắm!

Đố chơi đề chọc

AI NHƯỜNG AI ?

HỎI.— Trong một bữa tiệc tối, Ông Độc Long nói năm 1967 ông đã nhường ông Lương Long một bước, nhưng hôm mới đây trong bữa ăn tối, ông Lương Long lại nói lại cho rõ là chính ông đã nhường cho ông Độc Long vô chung liên danh. Vậy thì sự thực là ai đã nhường ai ?

NGŨ ÔNG.— Sự thật vẫn là ông Lương Long nhường. Chẳng tin cứ đi hỏi các ông tướng Lâm, tướng Vinh Lộc, tướng Mạnh. Ba ông này phải năn nỉ mãi ông Lương Long mới nhường đấy chứ !

NHÂM XÀ.— Phải nói là ông Độc Long nhường mới đúng. Cũng không phải chỉ có ông Độc Long nhường, mà đến các tướng Thăng, tướng Loan và nhiều ông Tá, ông Cò khác cũng nhường luôn.

THỜ BÀ.— Có lẽ là cả có Ông nào nhường Ông nào, mà chính là Bà nọ nhường Bà kia đúng hơn.

TRẦM LẶNG.— Cả hai ông cùng lịch sự nhường nhau, cho nên mới phải có một cuộc hôn nhân ép buộc !

BAN GIÁM KHẢO.— Trật hết. Chính là người Mèo họ nhường cả hai Ông.

KÈ NÀO KHOÁI TỈ ?

HỎI.— Hai ông Lương Long và Độc Long mà cứ tiếp tục «chơi» nhau, thì kẻ nào khoái nhất ?

NGŨ ÔNG.— Cờ Sờ khoái nhất !

NHÂM XÀ.— Không, Cờ Lò khoái nhất !

THỜ BÀ.— Cũng không phải ! Khoái nhất là bọn Bờ Lò !

TRẦM LẶNG.— Me sừ Rogers, người vừa mới tuyên tạc ý kiến của T.T. Nixon về Liên Hiệp !

BAN GIÁM KHẢO.— Lại trật cả đám ! Khoái nhất chính là bọn nói láo ăn tiền. Nhờ vậy mà báo bán chạy như tôm tươi. Và lại còn nhiều phen được mời đi «đốp» nữa !

ĐỪA NÀO BUỒN SO ?

HỎI.— Vẫn trong giả thuyết hai ông «chơi» nhau, thử hỏi, ngược lại, đũa nào buồn nhất ?

NGŨ ÔNG.— Quân Dân buồn là cái chắc !

NHÂM XÀ.— Có thể. Nhưng buồn nhất phải là bọn «gia nhân».

THỜ BÀ.— Không đâu. Buồn hơn cả sẽ là các Bà. Không phải chỉ Hai Bà mà rất nhiều Bà.

TRẦM LẶNG.— Ông Ních-xông !

BAN GIÁM KHẢO.— Máy toán này yếu quá. Khoái nhất là, nói láo ăn tiền, mà buồn nhất cũng vẫn là nói láo ăn tiền. Câu chuyện miếng ngon nhất và không ngon nhất trong Quốc văn giáo khoa thư đó mà !

ĐỒ TÈ LÀM NGHỊ SĨ ?

HỎI.— Trong số các ứng cử viên Nghị Sĩ, Hội đồng tuyển cử có phát giác một ông Đồ Tề, từng dự tính cho 46 người, đi mò tôm, vậy mà tại sao me sừ Đồ Tề đó vẫn cứ được ở kê cho dự đua ?

NGŨ ÔNG.— Những tay Đồ Tề như vậy một khi đã chịu làm «gia nhân» thì được việc Nhà Nước lắm. Nên cho y dự, và nên ủng hộ cho y làm Nghị luận.

NHÂM XÀ.— Kê nào chấp thuận hoặc là ngu dốt, hoặc là đã bị mua chuộc để làm phản.

THỜ BÀ.— Chắc là kê đó đã khéo ca 6 câu cho các Bà nghe !

TRẦM LẶNG.— Sờ sách cho y dự thì y được dự chứ gì !

BAN GIÁM KHẢO.— Toán Ngư Ông thật là sáng suốt : 5 điểm !

2 THẰNG LỖ TREO CỜ ?

HỎI.— Đố biết nguyên do tại đâu 2 thăng Lỗ bỗng dưng vác cờ Vi Xi lên treo trên tượng anh Chiến Sĩ chia súng vào Nhà Hát ?

NGŨ ÔNG.— Ông Thọ Lặn có nói là 2 chàng đó bị mua chuộc để treo cờ quấy rối. Mà sẵn tiền để mua chuộc thì chỉ có mấy anh Xịa chứ còn ai vào đây ?

NHÂM XÀ.— Đây là hai thăng điên, chứ làm gì có chuyện mua chuộc.

THỜ BÀ.— Không chừng hai tên này bị mái xùy !

TRẦM LẶNG.— Rất có thể vụ 2 tên Pháp treo cờ có liên quan tới việc Pháp tung tiền cho một liên danh bởi Tây tranh cử vào thượng viện của ta.

BAN GIÁM KHẢO.— Chẳng ai đúng cả. Đầu đuôi cũng chỉ tại bức tượng chia súng vào Nhà Hát, xui lắm ! Chính các ông dân biểu vẫn thường lo ngại sẽ còn nhiều chuyện lòi thôi xảy ra, mà xin đi cư pho tượng, lại không được !

ÔNG ĐẠI SỨ VỀ SAIGON ?

HỎI.— Đố biết ông Đại Sứ Rừng Đền về Saigon có mục đích gì ?

NGŨ ÔNG.— Về đề tham khảo ý kiến chính phủ.

NHÂM XÀ.— Đề gặp ông Bruce trước khi ông này sang Ba Lê.

THỜ BÀ.— Lâu lâu cũng phải về thăm gia đình, họ hàng bà con chứ !

TRẦM LẶNG.— Về đề xem cải lương Thanh Minh — Thanh Nga.

BAN GIÁM KHẢO.— Toán Trầm Lặng khá thiệt. Tham khảo ý kiến thì thiếu gì cách, cần gì phải về. Ông Bruce thì sớm muộn gì rồi cũng gặp, đi đâu mà nôn ? Về xem Thanh Nga đóng... tuồng.

nửa đùa nửa thật

BÉO MỠ

CÀNG KHỎE MÈ NHIỀU CÀNG BỎ BỐ !

Người ta không khỏi bất cười hồ hồ khi thấy Tổng Giám Đốc Thuế vụ Phạm Văn Ích lên tiếng khoe mẽ cái sự đã thu được thuế của một số con buôn. Số thuế này chằng chịt từ bao nhiêu năm trời nay rồi.

Hà ! Hà ! Bao nhiêu năm trời ngồi ở cái chỗ thuế má, không hiểu có ăn lúa ăn mạ nhiều chưa mà đến nỗi rằng, trong số cả ngàn những nhà buôn lớn ở Saigon này, ông Tổng Ích mới chỉ thu được có độ ba bốn người, và ba bốn người ấy chỉ mới khai lợi tức hàng năm là một triệu.

Ngày đến các cô gái bán Bar bị giờ lợi tức một năm cũng lên tới vài ba triệu rồi, ấy là chưa cần nói đến các chủ Bar, các tiệm ăn lớn, các rạp si-lama, các nhà thầu.

Vậy thì đừng có khoe mẽ với ! Càng khoe bao nhiêu lại càng lòi đuôi ra. Vì nó chứng tỏ rằng mình chỉ tha thiết với cái sự thu vô rui chứ không thu cho nhà nước.

LẦN ĐẦU TIÊN ÔNG

CAO VĂN TƯỜNG BÓI NHÂM.

Từ trước đến nay, ông Cao Văn Tường, Bộ trưởng liên lạc Quốc Hội, đã nổi tiếng là một nhà tiên đoán thời cuộc rất có tài. Ông nói cái gì trúng phóc cái gì. Không có nhâm bao giờ. Thí dụ như vụ Trần Ngọc Châu, ông nói là sắp bị bắt, rồi sẽ bị tổng vô cái nhà pha. Quả nhiên sau đó ông Châu bị thiệt.

Về cái môn Luật Chương Trình cũng thế. Ông tiên đoán rằng, Hạ viện đại đa số đều là những người rất nên là một sự yêu nước thương nòi, những nhà ái quốc chân chính đầy mình, và như thế, Luật Chương trình sẽ được vi vút thông qua một cách nhanh chóng.

Ông Cao Văn Tường nói đúng quá xá. Không có trật.

Nhưng vừa mới đây, ông lại reo một quẻ nữa, đoán rằng sẽ có ba liên danh bị loại ra khỏi cuộc đua ngựa. Chỉ còn lại có 15 liên danh mà thôi.

Và lần này, đau khổ thấy ông Tường đã bói nhâm. Chỉ có trần sự cụ một liên danh Chim Bờ Cu trên Trái đất do ông Phạm Hải Hồ làm thụ ủy bị loại ra khỏi vòng chiến. Bởi lẽ liên danh này có ông Nguyễn Quốc Hề bị Hội đồng bác đơn mà lại không có người dự khuyết thay thế, nên đành

phải đi ô tô bumper.

Thế là Chlm bờ cu của ông Hải Hồ đành chết thẳng cẳng.

Nhân sự bói nhâm của ông Cao Văn Tường, mấy ông Tồi Cao ở trong Hội đồng đã nhận tin ra rằng : «Hội đồng người ta làm việc kín như bưng hợp mắt ngay đến con kiến chui vô cũng không lọt, sức mấy mà ông Tường biết. Còn lâu mới bói trúng»

CÓ BAO NHIÊU THỨ HÒA BÌNH ?

Đố cả làng biết được đó. Ai mà biết đích xác, nói trúng phóc thì Con Ông sẽ tình nguyện rời ngay tờ ong hóa làm con chuồn chuồn ngay chứ không thêm làm cái thứ ong đi đốt bậy tùm lum nữa.

Làm con chuồn chuồn để cắn rún mấy cô Híp-Pi đang muốn tập bơi lội lại khoái tỉ hơn.

Vâng, xin hỏi rằng, thì là có bao nhiêu thứ huề bình tất cả.

Bấy lâu nay, người ta đã đề cập tới các món huề bình tít tít hay tức khắc cũng thế, rồi huề bình công chính, rồi huề bình kiểu ma giáo cộng sản huề bình nửa chừng xuân, tức là huề bình một hai bữa chơi với đời, sau đó lại bắn nhau tùm lum. Ngoài ra còn huề bình trong chiến thắng, huề bình trong danh dự.

Tóm lại, nếu ngồi đếm tỉ mần thì kê ra có tới gần 36 kiểu huề bình lận.

Bị giờ lại mới có thêm cái mục huề bình nhân đạo do Big Minh đề xướng trong cuộc gặp gỡ các thầy ở bên Ấn Quang.

Tuy nhiên, người ta tự hỏi không biết cuộc chiến âm thầm giữa các bố Ấn Quang mí lì các bố VNQT đến bao giờ thì mới chấm dứt. Và liệu bao giờ thì mới có huề bình thật lực giữa hai phe nhà chùa.

Và thứ huề bình ấy sẽ được mệnh danh là huề bình gì ?

MÈO XỊA VÔ CUỘC BẦU CỬ CỦA THSV

Giới SVHS vừa kêu ầm lên rằng, trong cuộc bầu cử vào Ban Chấp Hành Tổng Hội Sinh Viên, có mấy ông Mèo ở tòa Đại sứ lò dò sang dòm ngó, hỏi han lăm chằm, nhưng dèch có một ai trả lời thiệt.

Được biết chỉ có hai liên danh ra tranh cử : liên danh Phạm Hào Quang và liên danh Huỳnh Tấn Mẫm. Nhưng phút chót thì liên danh Quang ca bài ô-ri-tê, còn trần xì có liên danh Mẫm, và rồi cuộc liên danh này cũng lại bị bất tín nhiệm.

Có một liên danh ra tranh cử thì còn thích thú mẹ gì nữa. Chưa bầu cũng đã biết là chắc ăn rồi. Thiệt là một cuộc bầu bán không có đối tượng.

ít ra thì cũng phải giả vờ đề cho có ba bốn liên danh tranh nhau, như thế nó mới vui.

Riêng về chuyện Mèo xịa vô thì có lẽ rằng không đúng hẳn. Người Mèo chỉ cần biết xem liên danh nào đắc cử để lo xa và phòng ngừa mà thôi.

ƯỚC GÌ CUỘC BẦU THƯỢNG VIỆN CHỈ CÓ BA LIÊN DANH

Thấy THSV chỉ có một liên danh ra tranh cử, mấy ông bà Nghị sĩ tương lai có vẻ thềm thuong ghê lắm. Một số người đã thăm ước ao rằng, giá cuộc bầu cử «xì phần vô Thượng Viện kỳ này chỉ có độ 3 liên danh soóc-ti-líp mà thôi thì có phải rằng là măng-đê mo không. Cái số tiền đem ra vận động cử việc bỏ túi để rồi sau này đắc cử mang đi ngoại quốc ăn chơi lu bù kèn, thống khoái biết là bao.

18 liên danh tuy bị loại ra I nhưng vưỡn còn 17. Một trăm bảy mươi ông bà giành nhau 30 cái ghế quả là khó khăn. Và có biết bao nhiêu sự hồi hộp.

Có một điều hết sức buồn cười là liên danh nào cũng tin tưởng rằng mình sẽ mã đáo thành công, rằng mình ăn chắc, đầu là có những liên danh người ngợm chả có kí lô nào, trông cứ y như là ma tít, trông chỉ toàn thấy một thứ rất đẹp trai như ông Tàu Tăng Trần thế Minh.

Ngày đến như công tử Hoàng Kim Lân mà cũng có một niềm tin như danh đồng cột rằng công tử sẽ trúng cử cái rụp. Dám lắm ạ. Biết đâu mà táng hàm rồng đến hỏi phát phú phát quý, phát phi phát nộn. Hai cha con cùng đứng nấp dưới cái bóng vĩ đại của con rùa.

Một lẽ khác nữa khiến cho người ta tin rằng, công tử Hoàng Kim Lân ít ra cũng nắm chắc được một số phiếu của các chủ nợ.

Mông sừ Trần Cao Linh, chủ tiệm ảnh Đổng Đa đã nói ầm lên với hàng xóm láng giềng rằng : «Phen này cậu Kim Lân mà bị rớt thì tiệm ảnh của tôi khéo đi đoang mất. Cậu ấy bắt chúng tôi rủa cả lỗ hình, mỗi tấm hình to tổ bố gần bằng cái hình của ông Diệm treo ở trước cửa tòa Đệ Chánh khi xưa.

Hỏi rủa làm chi mà to thế ? Mà nhiều thế. Công tử đáp :

— Cái hình rày của tôi trông bộ trai, trông có mã Thượng nghị sĩ lắm. Rủa để mang đi vận động, cho các em nhìn rõ thấy hình mình. Kèo không họ bỏ lộn thì bỏ cha. Đáng lẽ nó bỏ cho mình, nó lại cứ bỏ nhâm cho ông Nguyễn Anh Tuấn thì vợ nọ !

PHÚ DE GIAO CHI

CHỐNG MỸ VÀ TAY SAI

Cái gọi là "Ủy Ban Đòi Quyền Sống Đồng Bào" vừa làm một cuộc hội thảo ở Sêgông. C.O chỉ cần cái danh hiệu của cái gọi là Ủy Ban trên đã thấy choáng váng: Cái gì là Ủy Ban Đòi Quyền Sống Đồng Bào?? Những vị trong cái UB này định đòi không cho đồng bào được quyền sống hay sao đây??

Cuộc hội thảo được tổ chức với đề tài thảo luận về "thân phận người phụ nữ V. N" nhưng rất nhanh, nó đã biến thành một cuộc họp chống Mỹ và Phản chiến. Chống Mỹ và Phản chiến trong lúc này không còn là một cái gì mới lạ hoặc táo bạo nữa, vì chính người Mỹ đang muốn rút ra khỏi V. N đang mong có sự chống đối để rút đi cho tiện cho đỡ mất mặt nên không chừng chính người Mỹ đã bày ra phong trào chống Mỹ ở xứ này.

Và rất có thể, chính những người đang lớn tiếng si và người Mỹ ở V. N hay đề đòi Mỹ rút quân, lại là tay sai của Mỹ.

C.O tin như vậy và nhiều người khác cũng tin như vậy.

NÓI TRƯỚC CHO RÕ

Phú De, nguyên là mục bắt chó của Nã Cầu. Từ Nã Cầu đến Tân Nã Cầu vẫn chỉ là một Thương Sinh. Khi Thương Sinh chán bắt chó, Rudi Tái Béo rồi Du Thân Chi rồi Trương Vô Kỵ rồi Lữ Bất Vi cầm tròng.

Ông chủ tiệm Minh Vô muốn khởi sắc đột bả nên, kể từ nay, Phú De sẽ do tất cả anh em tòa soạn viết. Mỗi người một mẫu bài. Cứ đọc văn thì biết người nào viết.

Do đó, kể cầm tròng mang tên chung là ĐaDanh.

DANH DƯ

Hai ông phụ tá của Phó Tổng Thống Nguyễn Cao Kỳ là Đặng Đức Khôi và Nguyễn Thiện Nhơn đã đệ đơn từ chức để bảo toàn danh dự sau khi bị Tổng Thống Nguyễn văn Thiệu gọi đích danh mà nhạo báng.

Hành động của hai ông thật anh dũng. Chỉ tiếc là nó quá muộn. Phải chi, ngay khi Phó Tổng Thống tuyên bố "tôi sẽ hy sinh một số phụ tá của tôi", hai ông nộp đơn mắng đờ lui tút xuyt thì tiếng tăm hai ông đề đời.

Than ôi, vì danh dự của hai ông cần được bảo vệ mà đất nước phải mất hai nhân tài có tương lai đưa Giao Chi đi xa trên con đường hạnh phúc, thật là danh dự đất thấy mẹ!

XẤU HỒ

Theo thông tấn xã T.V, sáu ông có thuộc Đảng Dùi Cui đã đệ đơn từ chức. Lý do: cảm thấy xấu hổ vì không được phép hành động theo trách nhiệm. Nguyên văn nguồn tin được đăng tải trên các nhật báo xuất bản ngày 29-7-1970 như sau:

SAIGON. (TV) 28-7. 6 Trưởng Ty Cảnh Sát Quốc Gia vừa xin từ chức nhưng dường như chưa được Đại Tá Tổng Giám Đốc chấp thuận.

Một nguồn tin có thẩm quyền tiết lộ, 6 ông Trưởng Ty CSQG tại đô thành và các tỉnh đã xin từ chức, và nguyên nhân của sự từ chức này là trước những rối loạn hiện tại, các Ông Trưởng ty đã cảm thấy xấu hổ vì không được phép hành động theo trách nhiệm để văn hời an ninh trật tự công cộng.

Theo lời ông Trưởng ty này thì họ đang làm vào một thế kẹt: một mặt Đại Tá Tổng Giám Đốc CSQG đơn đốc đòi áp dụng kỷ luật buộc các Trưởng Ty phải văn hời an ninh trật tự công cộng bằng mọi giá, mặt khác lại bị các vị chỉ huy hành chánh địa phương không ra chỉ thị minh bạch, dứt khoát khiến cho họ không thể thi hành phận sự được.

Người ta tự hỏi sau quyết định thay thế một số các vị Tỉnh Trưởng trên khắp tỉnh toàn quốc. Một số địa phương đã bị các thương phế binh có những hành động không đẹp như chiếm đất tư nhân và hành hung các chủ tiệm ăn mỗi khi bị đòi tiền.

Mặt khác, phong trào tranh đấu của thương phế binh hiện đang lan tràn. TT Thiệu đã nhận được

rất nhiều tư điện khẩn của đồng bào gửi về kêu cứu và nhờ Tổng Thống can thiệp. Điển hình nhất là mới đây Bà Phạm thị Bầy ở Cam Phúc, Cam Ranh đã đánh về cho TT Thiệu 1 điện tín thông báo việc một số phế binh tại Cam Ranh đã rờ rào, đập đồ bần thờ, hành hung và bà này đã cầu cứu Tổng Thống can thiệp để cứu mạng sống gia đình bà.

Sáu ông có kể trên đã biểu diễn hành động của người liêm sĩ. Không làm được việc theo tinh thần trách nhiệm thì cảm thấy xấu hổ. Những kẻ ần hại đất nát nên noi gương liêm sĩ của sáu ông có thuộc Đảng Dùi Cui.

HỘI CHỦ BÁO VIỆT NAM

Tháng 8, báo định kỳ bị cắt giảm 10 phần 100 bông giấy trợ cấp. Trước đây, nhật báo hưởng 75 phần 100. Vì báo ngày ra đông, lại toàn là báo cổ xúy đánh bạc, đâm ô, đòi truy và tăng phạm vung vít nên Hội Chủ Báo đã kéo nhau lên ông Tổng trưởng Thông tin, xin tăng cho báo ngày 10 phần 100 trong cái "cổ tay" giấy trợ cấp nữa là 85 phần 100 để cho khỏi sắc nền báo chí sa đọa.

Theo sự tiết lộ thì ông Huỳnh Thành Vị, tổng thư ký Hội Chủ Báo, chủ nhiệm nhật báo Đồng Nai, báo bán chạy nhất Giao Chi, đã báo báo định kỳ không tranh đấu nên chỉ được hưởng 15 phần 100 thôi. Ông Vị quên rằng ông không cạo tóc đấu tranh đấu mà chủ nhiệm Thanh Chiêu của báo định kỳ đã cạo đầu. Như vậy, tranh đấu của báo chí là để ăn phần trăm thôi ư? Hèn chi ông có đạo I an chả mìa mai báo chí là loài chuột gặm nhấm! Con Ông mỗi kỳ xuất bản 40 ngàn số. Người, Diều Hâu Tin Vịt, Con Muối, Con Cọp, Đồi cũng xuất bản trên dưới 30 ngàn số. Có nhiều nhật báo, mỗi ngày chỉ xuất bản, nhiều nhất, 5000 số 4 trang. Điều này, Hội Chủ Báo biết rõ.

Chúng ta đồng ý rằng báo định kỳ khá đông loại nham nhờ Lucky Lucke, Batman, Phụ Lữ, Mầm Lon, Sô Mang, Đua Ngựa nhưng báo ngày nham nhờ không phải là ít.

Những tạp chí văn học như Văn, Văn Uyên, Văn Đê, Trinh Bầy, Đối Diện, đóng góp cho văn học hay báo xỏ đề, tiểu thuyết cậu chó nhật báo đây?

Tăng cho cái nham nhờ và ăn bót của cái đứng đắn, từ xưa, vẫn là hành động của bọn trưởng mình đồng quyền hành. Ông tổng trưởng thông tin, ông tổng trưởng kinh tế sợ nhật báo đến thế ư?

Thế thì các tuần báo dữ dội, ảnh hưởng sâu rộng trong mọi giới đồng bào là Con Ông, Người Diều Hâu, Tin Vịt, Muối Sài Gòn, Cọp, Đồi, Đại Dân Tộc, Khởi Hành sẽ đoàn kết phan phui tất cả những đề tiện của Hội Chủ Báo (sẽ đăng bức thư luân lưu của đàn anh Trần Tấn Quốc) và chống hai ông Tỉnh, Ngọc đến hơi thở cuối cùng.

SƯ ÔNG VÀ CỔ ĐẠO

Chưa bao giờ những ông trực đầu và những ông mặc áo chùng đen — tức sư và cổ đạo — bị miếng lưỡi xã hội sĩ và nặng nề ở Giao Chi cho bằng thời này. Sư mô hiện đang bị phúng thích, chế riếu nặng hơn giới cổ đạo. Nguyên do có rất nhiều và rất sâu xa. Phạm vi trang báo này không đủ để phân tích vì sao các ông Sư, lẽ ra là những nhà tu hành đạo đức phải được xã hội, đồng bào kính trọng, lại bị mạt sát nặng đến như hiện nay. Chỉ có một điều cần nói ngay và có thể nói ngay là: chính vì những đấng sư đã lem nhem, không tự trọng đã làm những trò bẽ bối... nên đấng sư bị xã hội chỉ trích.

Tờ báo của Me Sư Đặng Văn Bé — tên ông là Bé nhưng ông lại khoe ông làm tờ báo lớn nhất nước, ông khoe ông bỏ ra 60 triệu đồng để "nói lên tiếng nói uất ức của dân nghèo". Không biết sự thực ông có chi ra đến số bạc mấy chục triệu đó không. Chỉ biết ít nhất ông Bé cũng không phải là dân nghèo, ông chỉ muốn được đứng vào phe dân nghèo, phe chiếm đại đa số trong xã hội ta hiện nay, phe có nhiều người cầm đọc báo Giao

ĐA DANH cầm tròng

Chỉ nhất, đề bán báo... — Nói tóm lại tờ báo của ông Bé có đăng 2 truyện khiêu dâm kể ra cũng khá đặc biệt. Một truyện vai chính là Sư Ông và Sư Ông này chuyện dụ dỗ các ni cô — Không phải dụ dỗ ni cô đi vào đường tu đạo mà là dụ vào đường dâm dục. Truyện thứ hai vai chính là Cổ Đạo. Và Cổ Đạo của ông Bé cũng không hay xuất hiện ở Nhà Thờ mà chuyên luân quần trong phòng ngủ, âm mưu làm chuyện dâm dục với... Di Phước!!

Tiểu thuyết dâm tình bất cứ đời nào, trong bất cứ xã hội nào... cũng có. Nhiều và là chuyện thường tình không có gì đáng nói. Nhưng trong những tiểu thuyết khiêu dâm đó — điển hình là tác phẩm "Cậu Chó" — kể làm trò dâm dục để người thường, người trần tục, nghĩa là không tu hành. Người có chí lớn Đặng Văn Bé... lớn hơn người ở dưới đời Sư Ông và Cổ Đạo, Ni Cô và Di Phước ra... lết trần trong trang báo của ông. Hoặc nói một cách khác, nhất Sư Ông, Cổ Đạo, Ni Cô, Di Phước vào tiểu thuyết khiêu dâm một cách rất anh dũng.

Thời Nhà Ngô đang đàn áp Phật Giáo, thợ viết của nhà nước cũng viết bài bôi bôn sư mô ra gì, nhưng thật tình chính anh em họ Ngô cũng không dám nghĩ tới chuyện bôi bôn dịch báng cách nhất Sư Ông, Ni Cô vào tiểu thuyết khiêu dâm. Kể cũng nực cười. Vì bị khinh thị nên chú vị Sư ông mạt sát giới uyển nhau với anh em nhà Ngô. Thành công, chú vị Sư Ông không những không được kính trọng hơn trước mà còn bị chế nhạo đau thương!! Cay thật.

BÀ CHỦ GIA NHÂN TÔI, TÔI CHỦ ĐAY TỐ BÀ

"Bà vợ" Nguyễn Cao Kỳ có lần chua ngoa nói rằng: Bọn phụ tá của nhà tôi tức ông Thiệu, mỗi lần gặp tôi đều lên lên, y như cầu ăn vụng bét, bọn đó trả tiền lương năm ngàn mà tháng cũng không xứng đáng. Nếu "bà vợ" chua ngoa, thì "ông chồng" cũng đành đá nói: Bà chủ gia nhân tôi là ần hại đất nát, thử hỏi gia nhân của bà ấy như bọn Đặng đức Khôi, Nguyễn thiện Nhơn đã hơn gì, chúng làm những gì tôi biết hết, nhưng không nói ra đây thôi.

Đau cho hai ông Đặng đức Khôi và Nguyễn thiện Nhơn thiệt. Nhưng ông Nhơn có đau thì chỉ đau một mình, quá lắm là có vài con gà đá, tức gà trời đau hồ, còn ông Khôi mà đau thì có khá nhiều người đau nữa. Kể đau thứ nhất là bà Đặng đức Khôi, tức ái nữ của ông Ngoại Voi Trắng Trần Văn Lâm. Và kể đau thứ hai chính là ông Ngoại Trần Văn Lâm. Cuộc tình duyên của ông Khôi và con gái ông Lâm, thiên hạ đồn um là cuộc tình duyên chính trị, ông Lâm thấy "cậu" Khôi là phụ tá cho ông Phó, mà ông Phó là người đang lên, dám thay ông Chánh vào năm 71, nên đã tán đồng cuộc cầu hôn do chính ông Phó đóng vai bà mới. Nay ông rề quý của mình bị bêu rêu, ngay chính mình cũng bị dọa sẽ cho "lãnh đủ" nếu mình chủ trương cho ông Phạm trọng Nhân đảo ngũ khi mục mứt già Thị Bình qua xứ Cà Ri. Thật tội cho ông Lâm, đang làm Nghị Sĩ phây phây, muốn ăn nói gì cũng được, muốn chọc nhột Hành Pháp ra sao cũng được, nay tự nhiên làm "gia nhân" cho Hành Pháp để bị xài xê bán mạng trời đất. Thật chẳng cái đại nào giống cái đại nào. Ở các nước văn minh, làm Nghị Sĩ là đời thời thăng tiến làm Tổng Thống, ở xứ mình thì đời làm Thủ Tướng cũng được tuy không danh giá bằng. Bại học Tông Tông xài xê ông Ngoại Lâm đúng là một kinh nghiệm cay đắng cho những ông Nghị Sĩ nào ồm mộng làm "gia nhân" cho Hành Pháp. Riêng ông Ngoại lúc này thì đau lắm, ông đang muốn từ chức để về làm nốt chức vụ Nghị Sĩ ba năm nữa. Còn ông Khôi hiện đang lo giấy tờ về Pháp, vùng trời quê hương thứ hai của ông. Giấc mộng Tổng Trưởng Phó Tổng Thống của ông Khôi, giấc mơ Phó Tổng Thống hay Thủ Tướng của ông Lâm tự nhiên mờ xa như một làn sương nhạt.

In tại nhà in Dân Nguyễn

NGÀY 2-8 NHÓM NỒI NIÊU SOONG CHẢO SẼ ĐÁNH LỚN TRÊN NHỰT BÁO TỰ QUYẾT